

நிஜங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

முத்து சம்பந்தர்

மக்கள் கலை இலக்கியப் பேரவையின்

வெளியீடு

Digitized by srujanika@gmail.com
noolaham.org | aavanaham.org

நிஜங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

முத்து சம்பந்தர்

மக்கள் கலை இலக்கியப் பேரவையின்

வெளியீடு

NIJANKAL (TRUTH)

**Author:- MUTHTHUSAMPANTHER
"RAMACHANDRA"**

**52, Castle Hill Street
KANDY**

Sri Lanka

(All Rights Reserved)

First Edition:- 10th September 1994

This is a Publication of Makkal Kalai

Illakkiyap Peravai (Peoples Art & Literary Assembly)

Art By:- GUNAM DESIGNERS - KANDY

**Printed At:- Zidny Enterprises,
258, D. S. Senanayake Veediya
Kandy**

**Copies Available With:- Muththusampanther
'RAMACHANDRA' 52, Castle Hill St. Kandy**

Price Rs. 40/-

அணிந்துரை

44 வயதுடைய முத்து சம்பந்தர் மக்கள் கலை இலக்கியப் பேரவையின் தலைவராவார்.

கண்டி கலைமகள் வித்தியாலய அதிபராகவும், போலீஸ் உபசேவையில் பரிசோதகராகவும் கடமையாற்றும் இவர் சிறந்த கவிஞரும், கலைஞரும் ஆவார்.

பாட்டாளி மக்களது உள் உணர்வுகளை படம்பிடித்து கவிதைகளாகவும் கதைகளாகவும் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவரும் இவர் தனது படைப்புத் திறத்தாலும் கலையாற்றலாலும் பலரையும் கவர்ந்தவராவார்.

“முத்துத்துளிகள்” “பாட்டாளிச்சுப்பரிசு” ஆகிய கவிதை நூல்களை எழுதி இலங்கை, இந்தியா, சுவிச்சர்லாந்து ஆகிய நாட்டு இலக்கிய வாதிடகளால் பாராட்டப்பட்டு மக்கள் கலைஞர் என்ற பட்டத்தையும் பெற்றவர் திரு. முத்துச் சம்பந்தர்.

மலையக மண்ணுக்கு முதல் முதலில் “புதுக்கவிதை” என்னும் இலக்கிய வடிவை நூலுருவில் அறிமுகப்படுத்திய வர்களுள் ஒருவர் என்ற பெருமையும் திரு. முத்துச்சம்பந்தரைச் சாரும்.

சாதி, சமய, இன, பேதங்கள் யாவற்றையும் கடந்து மனித நேயத்தை மதிக்கும் பண்பாளரான இவர் இந்து மகனாகப் பிறந்து இஸ்லாமிய மங்கையை மணந்து மகிழ் வோடு இல்லறம் நடாத்தும் இவரது இன்ப வாழ்க்கை இன்றைய இன, மத, வெறியர்களுக்கெல்லாம் ஒரு சாட்டை அடியாகவும் இளைஞர்களுக்கெல்லாம் ஒரு முன்மாதிரி யாகவும் அமைகிறது. தமிழ் ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம். பெற்ற இவர் பட்டம்

பதவிகளால் கர்வம் கொள்ளாது எளிமையாகவும், இனிமையாகவும் அன்பாகவும் பழகும் விதம் மனிதன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஓர் இலக்கணமாகும்.

சுரண்டி வாழ்ந்து கலைஞர்களாகத் துடிக்கும் போலி இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் உழைத்து வாழ்ந்து உண்மைப் படைப்புகளால் மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்த மக்கள் கலைஞர் முத்து சம்பந்தர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து பல படைப்புக்களை பாட்டாளிகளுக்காகப் படைக்க வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

1994 . 09 . 10

ஆர். மகேஸ்வரன் (B. A. Hons')

விரிவுரையாளர்

ஆசிரியர் கலாசாலை

யதன்சைட்

கொட்டகை.

என் உரை

1989.09.10 ல் பாட்டாளிக்குச் சமர்ப்பணமாக முத்துத்துளிகள் என்ற கவிதை நூலையும் 1990 மார்ச் மாதம் மறைந்த என் மகளின் நினைவு மலராக "பாட்டாளிக்குப் பரிசு" என்ற கவிதை நூலையும் வெளியிட்ட நான் இன்று என் தாய், தந்தையரின் நினைவு மலராக இந்தக் கதைத் தொகுப்பை வெளியிடுகின்றேன்.

உண்மை, நீதி, நேர்மை, அஞ்சாமை, திடமான கொள்கைப்பற்று ஆகிய குணங்களுடன் என்னை உலகில் வாழப் பயிற்றுவித்த என் தந்தைக்கும்.

தியாகம், அன்பு எளிமை, பொறுமை சிக்கன வாழ்க்கை நெறி முறையில் தான் வாழ்ந்து எனக்கு வாழ்வின் நெறி முறையைப் பயிற்றுவித்த என் தாயாருக்கும்.

வாழ்வு நிலையற்றது. மரணமே நிலையானது என்பதை தன் மரணத்தின் மூலமாக எனக்கு படிப்பினை ஊட்டிய என் அன்பு மகளுக்கும்.

காணிக்கைச் செலுத்தும் முகமாகவும் அவர்களது ஆத்மா சாந்திக்காகவும் இந்நூலை நான் வெளியிடுகின்றேன்.

இந்த உலகத்தில் சிறப்பாக இந்த நாட்டில் வாழும் ஏழை, எளிய மக்களுக்காகவும் விஷேடமாக இந்த நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக தாம் உழைத்து உழைத்து உருகுழைந்து போய் வாழ்வில் அல்லலுறும் அப்பாவித் தோட்டத் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்காகவும் என் வாழ்வின் இறுதி மூச்சுவரை நான் என்றும் குரல் கொடுப்பேன்.

இதுவே என் பெற்றோருக்கும், மகளுக்கும் நான் செலுத்தும் காணிக்கையும் சமர்ப்பணமுகமாகும்.

எனது இந்த நூலில் உள்ள குற்றம் குறைகளை பெரிது படுத்தாது எனக்கு ஆலோசனை வழங்கி எனது ஆக்கப் பணிகளுக்கு உதவுமாறு என் அன்பு வாசகர்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வாழ்க! வளர்க!! உயர்க!!! பாட்டாளிகள்.

நன்றியுடன்

1994.9.10

- முத்துசம்பந்தர் -

ந ன் றி க ள் :-

விடிவு, மக்கள் மறுவாழ்வு (தமிழ் நாடு) சிந்தாமணி, தினபதி, வீரகேசரி, தினகரன், தென்றல், நவரோஜா, கலை முரசு, பிறைக்கவசம், தடாகம், இனிமை, காங்கிரஸ், குன்றின் குரல், தாக்கம், மலைமடல், தூண்டில் (சுவிச்சர் லாந்து) இதழ் ஆசிரியர்களுக்கு.

★ அணிந்துரை வழங்கிய யதன்சைட் ஆசிரியர் கலா சாலை விரிவுரையாளர் திரு. ஆர். மகேஸ்வரன் B. A. (Hon.) அவர்களுக்கும்.

★ அழகுற அச்சப் பதிவு செய்து தந்த கண்டி சிட்னி அச்சகத்தாருக்கும்.

★ அழகுற அட்டைப்படம் அமைத்துத்தந்த கண்டி, குணம் டிசைனர்ஸ் வி. எம். எஸ். குணரட்னம் அவர்கட்கும்.

★ இந்நூலை வெளியிட என்னை ஊக்கப்படுத்திய என் அன்பு நண்பர்களுக்கும், ஆதரவாளர்களுக்கும், வாசகர்களுக்கும், மக்கள் கலை இலக்கிய பேரவைக்கும்.

- முத்துசம்பந்தர் -

முக்கிய குறிப்பு

இத் தொகுப்பில் வரும், கதாப்பாத்திரங்கள், இடங்கள், சம்பவங்கள் யாவும் எனது கற்பனைப்படைப்புகளே, இவை எவரது மனதையாவது நோக வைக்குமானால் நான் வருந்துகிறேன்.

- முத்து சம்பந்தர் -

ச ம ர் ப ப ண ம்

இறையடி யெய்திய; என் த ந் தை. வீ. பீ. ஏ. எஸ்.
முத்துக்கருப்பன் அவர்களுக்கும். என் ம க ள் ஷஜீரா
சம்பந்தருக்கும், என் தாயார் பீ. மாணிக்கம்மாள் அவர்
களுக்கும் இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

உ ள் அடக்கம்

பக்கம்

01. நிஜங்கள் — 01

02. தியாகத்திருநாள் — 29

03. கருவறை தற்கொலை — 37

04. தொப்பித்தோட்டம் — 46

05. மௌன ஊர்வலம் — 51

பி லா ப பி ர வ ச

சொல்லுபவன் சொல்லுகின்ற சொல்லைச் சொல்லுகின்ற
 சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற
 சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற
 சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற சொல்லுகின்ற

பி லா ப

பி லா ப

10

—

பி லா ப

11

12

—

பி லா ப

13

14

—

பி லா ப

15

16

—

பி லா ப

17

18

—

பி லா ப

19

நிலங்கள்

யா அல்லாஹ்.....

பசல் போல இருந்த என் பசுமையான வாழ்வை
பாழாக்கிட்டியே

சந்தோஷமா இருந்த என் கல்பை சாக அடிச்
சிட்டியே

ரஹ்மானே.....என் வானத்திலே இனி

விடிவே ஏற்படாதா?

இது பேமண்ட் பாத்திமாவின் பேமண்ட் வாழ்வின்
காலை ஒலி

கண்டி மாநகரின் ம. எஸ். சேனாநாயக்க வீதி, அதில் அமைந்திருப்பதுதான் கண்டி திரித்துவக் கல்லூரி அதன் வாசலில் அமைந்த பேமண்ட் மூலையில் இயற்கையாகவே அமைந்த ஒதுக்கிட்டம். அது பேமண்ட் பாத்துமாவுக்கென்றேது போலவே அங்கு அவள் உரிமையோடு நடமாடுவாள். இரவில் தன் பச்சிளம் பால கருடன் நிம்மதியாக உறங்கும் வீடு, நுளம், புக்கடி, கொசுக்கடி, குளிர், பனி எல்லாம் அவர்களை ஒன்றுமே செய்யாது அவர்கள் அதற்கு என்றுமே அஞ்சியதும் கிடையாது.

பேமண்ட் பாத்துமா யார்? ..... அவளது ஊர் எது?.....அவள் ஏன் வீதிக்கு வந்தாள்.....இது யாருக்குமே தெரியாது. யாருக்கும் தெரிந்து கொள்ளும் அவசியமும் ஏற்பட வில்லை.....

கண்டி மாநகர் சுறுசுறுப்பும் விறுவிறுப்பும் மிக்க ஒரு நகரம்.

அங்கு வாழ்வோர் தத்தமது அன்றாட வாழ்வின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக மட்டும் பாடுபடுபவர்கள். மற்றவர்களைப்பற்றியோ, சமூகத்தைப்பற்றியோ சிறிதும் சிந்தனை இல்லாதவர்கள், அது அவர்களின் கலாச்சாரம்.

பாத்துமா ஒரு பைத்தியக்காரி என்பது மட்டும் கண்டி வாசிகள் அறிந்த உண்மை

எங்கோ ஒரு நல்ல கௌரவமான குடும்பத்தில் பிறந்து என்றோ ஒரு நாள் வெறி பிடித்த வேங்கை மனிதர் களால் தன் வாழ்வு பாழாக்கப்பட்டவள்

வாழ்வின் வழிதெரியாத மூடர்களால் கைவிடப்பட்ட அவள் விபச்சாரியாக ஆக்கப்பட்டு இன்று தெருப்பாவை யாக துக்மாற்றப்பட்ட பாத்துமாவின் வாழ்க்கை வரலாறு எதிர்கால வீர மங்கையர்களுக்கெல்லாம் ஓர் விளக்கக் கடிதமாகட்டும்.

பாத்துமா கண்டியை அடுத்துள்ள இஸ்லாமிய நெறிமுறைகள் பிறழாது வாழும் ஒரு கௌரவமான இஸ் லாமிய குடும்பத்தில் பிறந்தவள்

அவளது வாப்பா ஒரு கௌரவமான கிராமத்து காதி யார்

பாத்துமா ஐந்தாம் வகுப்புப்படிக்கும். போது பெரிய மனுஷியானதால் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு நிறுத்தப்பட்டது

பெரிய மனுஷியாகுதல் பெண்களுக்கு வாழ்வில் அடி மைப்பட்டம் வழங்கும் மட மைத்தனம் என்று ஒழிகின் றதோ, ஒழிக்கப்படுகின்றதோ அது வரைக்கும் ஒரு பாத்து மா அல்ல பல பாத்துமாக்கள் எமது நாட்டில் உருவாக் கப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்

பாத்துமா பெரிய மனுஷியாகி மூன்று வருடம். தானும் செல்லவில்லை. அவளுக்கு வயதோ பதினைந்து. கையில் குழந்தையுடன் மீண்டும் தாயாக்கப்பட்டுவிட்டாள்.

திருமணம் என்ற அந்த அடிமை சாசனம் எழுதி ஓராண்டு பூர்த்திக்கும் முன்னமே இரண்டு ஜீவன்களுக்கு தாயாகும் தூர்ப் பாக்கியம் அந்த பிஞ்சு ஜீவனுக்கு

பாத்துமாவின் கணவன் பாறுக் மார்க்கப்பற்று உள்ள இளைஞன் தானுண்டு, தன் பழக்கடை உண்டு என வாழும் சராசரி இளைஞன். தப்லீக், கந்தூரி ஆகிய சமய நிகழ்ச்சிகளில் தவறாது கலந்து கொள்ளும் ஒரு சமயத் தொண்டன்

அன்று ஒருநாள் பழக்கடையில் ஏற்பட்ட தப்லீக், ஜமாத்துல் இஸ்லாம் பற்றிய வாக்குவாதம் வாய்த்தர்கத்தில் உறுவாகி கை கலப்பில் ஆரம்பித்து கொலையிலே முடிவுற்றது

பாத்துமாவின் கணவன் சட்டத்தின் முன்னால் கொலைக் காரன் என பட்டம் குட்டப்பட்டான்.

நடந்தது கைமோசக் கொலை என்ற படியால் அவனுக்கு பத்துவருட சிறைவாசம்

பாலம் பாத்துமா,

வாழ்வின் இன்ப வனப்புகளை அறிந்து, உணர்ந்து அனுபவிக்கும் முன்னமே அவளது வாழ்வை இருள் கவ்விய பரிதாபம் நடந்து முடிந்துவிட்டது

கண்ணாடிக் கூட்டு மனிதர்கள் இரும்பு இதயத்துடன் கொண்டு இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் மனித உணர்வுகளுக்கு அதுவும் இளமை நெஞ்சங்களுக்கு அதுவும் ஏழையின் நெஞ்சங்களுக்கு இதழுட்டுமா?

பாத்துமாவின் கணவன் கண்டி போகம்பறை சிறைச் சாலையின் இரும்புக் கூட்டில் வாழ்வதற்கு அழைத்து செல்லப்பட்டான்

அவன் இரும்புக் கூட்டில் அடைக்கப்பட்டதுமே பாத்துமாவின் வாழ்வு கரும்புக்கட்டாக ஆக்கப்பட்டது.

பாருக் சிறை வாழ்க்கைக்கு பழக்கப்பட்டவன் அல்ல

சிறைவாசம் என்றவுடனேயே அஞ்சினான் தன் அருமை மனைவியை நினைத்து வாடினான் தன் ஒரு வருடக் கைக் குழந்தை, பாத்துமாவின் வயிற்றில் வளரும் ஒரு மாதக் குழந்தை ஆகியோரை நினைத்து வெம்பினான்

கண்டி போகம்பறை சிறைச்சாலையில் கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். பயங்கரவாதிகள், கொலையாளிகள், என பல தரப்பட்டோர் நிரம்பி வழியும் காணம் அது. சிறைக் கைதிகளை மாதம் ஒரு முறை மாத்திரமே உறவினர்கள் சந்திப்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர்

மாதத்தின் 17 ஆம் திகதி

ஆம்! அதுதான் பாத்துமாவின் திகதி

ஒவ்வொருமாதத்தின் 17 ஆம் திகதியும் பாத்துமா தன் கணவனைக்காண ஆவலுடன் கண்டி போகம்பறை சிறைச் சாலை செல்லும் நாள்

ஆரம்பத்தில் பாருக்கைக்கான அவளது குடும்பமும் பாருக்கின் குடும்பமும் சேர்ந்தே சிறைச்சாலைக்கு வந்து போவார்கள்

மாதங்கள் வருடங்களாகி வளரத்தொடங்கியன. உறவினர்கள் பாருக்கை படிப்படியாக மறந்தனர் பாத்துமாவை ஒதுக்கினர்

ஆனால் பாத்துமாவாள் தன் கணவனை மறக்கவோ
வெறுக்கவோ ஒதுக்கவோ முடியவில்லை. ஒவ்வொருநாளும்
பாருக் விடுதலையாகி வீடு வருவதையும், தான் இன்ப
வாழ்வு வாழ்வதையும் கனவிலே கண்டு மகிழ்வதுதான்
பாத்துமாவின் வேலை

அவன் அவள் கழுத்தில் கட்டிய சவடி என்றும் பாருக்
காகவே அவளுக்குத் தென்பட்டு தெம்பைக் கொடுத்தது

அன்று ஜூலை மாதம் 17 ஆம் திகதி. அன்றுதான்
தியாகத்திருநாள் “ஹஜ் ஜும்” பெருநாள் தினம்

அதிகாலையிலேயே எழுந்து விட்டாள் பாத்துமா....
ஆண்டவனைத் தொழுதாள். தன் கணவனுக்காக தியாகம்
செய்து வகை வகையான உணவுகளைத்தயாரித்து பொட்
டனம் கட்டினாள். தன் அருமைக் குழந்தைகளுக்கு உண
வூட்டினாள்

தன் குழந்தைகளை உறவினர்களிடம் கையளித்து
விட்டு தனியாகவே புறப்படுகின்றாள் பாத்துமா, கண்டி
போகம்பறை சிறைச்சாலை நோக்கி.

பஸ்ஸிலே ஏறும் முன் தன் கணவனுக்காக தான் எடுத்த
துச் செல்லும் உணவு வகைகளையும், பெருநாள் உடுப்பு
களையும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள்

தன் கணவனுக்கு உணவு செய்வதில் சிறிது நேரம்
கூடுதலாகவே செலவிட்டு விட்டாள். பஸ்ஸில் ஏறியபின்பு
தான் அவளாள் உணர முடிந்தது.

அவளது மன வேகத்தை உணராத இ.பொ.ச. பஸ்
வண்டி ஆமை வேகத்தில் கண்டி நோக்கி நகர்ந்தது

இடையில் தன் பயணத்தைத் தொடர பஸ் வண்டி மறுத்தது. நேரம் மணிக்கணக்காக ஓடிக் கொண்டிருந்தது

பாத்துமா வீட்டுக்குத் திரும்புவதா? பயணத்தைத் தொடர்வதா? என தவித்தாள்

பின்னால்' வரப் போகும் ஆபத்துக்கு முன் எச்சரிக்கை சமிக்குஞ்ஞை போல பஸ்ஸும் ஓட மறுத்தது

வீட்டில் மற்றவரது கையில் உள்ள குழந்தைகள் ஒரு புறம், சிறையில் ஒரு மாதமாக காணத்துடிக்கும் கணவன் மறுபுறம், இரு கொள்ளி எறும்பாகத் தவித்தாள் பாத்துமா

கடைசியாக, வானம் மெதுவாக இருண்ட வேளை மாலை 6.30 மணியளவில் கண்டி போகும்பறை சிறைச் சாலை வாயிலை அடைந்தே விட்டாள் பாத்துமா

தன்முக்காட்டை சரிசெய்துகொண்டாள். சிறைக்கதவ ருகில் சென்றாள்

("மாத்தியா மகே மினியா பலன்டை ஒனே") ஐயா எனது கணவனைப்பார்க்க வேண்டும் என பாத்துமா சிறைக் காவளனிடம் கூறினாள்

"அத பலன்டை பே, வெலாவ ஹரி, ஆய லபன மாசட பலன்டை புலுவன்"

"இன்று பார்க்க முடியாது நேரம் முடிந்து விட்டது அடுத்தமாதம் தான் பார்க்கமுடியும்" இது சிறைக்காவ லனின் இதயத்தின் ஈரமற்ற பதில்

"மாத்தியா அபி முஸ்லிம் மினிக. அத ஆபட அவருது. கோமஹரி மே கேம பாரசலைய ரெதியி தெண்டை ஒனே" மகே மினியாட"

ஐயா நாங்கள் முஸ்லிம்கள். இன்று எங்களுக்கு பெருநாள். எப்படியாவது இந்த தின்பண்டங்களையும், புதிய உடைகளையும் என் கணவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றாள் பாத்துமா

“மினி மருவோட மொன அ வரு து த. பலயன் மெதனின்”

“சொலைகாரனுக்கு என்ன பெருநாள். ஓடிவிடு இந்த இடத்தை விட்டு” இது சிறைக் காவளனின் கோபமானதும் கடுமையானதுமான பேச்சு

இன்னும் ஒரு மாத இடைவெளிக்குப்பின் தன் கணவனைக் காணப்போவதை பாத்துமாவாள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை

ஓ.....வென்று சுதறி அழ வேண்டும் போல அவளுக்குத் தோன்றியது

அப்படி அழ அந்த இடம் அவளுக்குச் சார்பானதல்ல என்பதையும் பாத்துமா உணர்ந்து கொண்டாள்

பாத்துமா தனது சீலைத் தலைப்பை எடுத்தாள். தனது வாயில் பொத்தினாள். விம்மி விம்மி பொறுமி அழுதாள். இதைத்தவிர வேறு எதுவும் அவளால் அப்பொழுது செய்யத் தோன்றவில்லை தெரியவுமில்லை

“ஏன் நீ அழுகிறாய்”

தெளிவான தமிழ்க் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தாள் பாத்துமா. ஒரு சிறைக்காவலன், அதுவும் தமிழ் பேசும் சிறைக்காவலன்

மனதிலே ஒரு தெம்பு ஏற்பட்டது பாத்துமாவுக்கு

“ஐயா, நான் தூர இடத்தில் இருந்து வருகிறேன் பஸ் உடைந்து விட்டதால் இப்போது தான் இங்கு வந்தேன் சிறைக்கைதியான என் கணவன் பாருக்கை பார்க்க வேண்டும்”

தமிழ் பேசும் அதிகாரியால் தனக்கு நிச்சயம் வெற்றி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடனும் துனிவுடனும் பாத்துமா கூறினாள்

“இப்ப நா டீட்டியிலே இல்ல இரவு ஏழு மணிக்குத் தான் எனக்கு டீட்டி. அப்ப உனக்கு பார்க்க சான்ஸ் தாரன். உன்ன பார்க்கிற நேரம் முஸ்லிம் பொம்பளை மாதிரி தெரியும் நானும் தமூல் தான். ராவு 7 மணி வரைக்கும் ஏன்ட ரூமுல இருக்களாம்” இது சிறைக்காவலனின் அன்பு உரையாக இருந்தது பாத்துமாவுக்கு

பாத்துமாவின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை

தன் உடன் பிறந்த சகோதரனாக அவனை நினைத்தாள்

தன் கணவனை எப்படியும் இன்று கண்டு விட வேண்டும். தியாகத் திருநாளை கணவனோடு கொண்டாட வேண்டும். எனும் வெறியில் அந்த தமிழ் சிறைக்காவலன் பின்னால் நடந்தாள்

சிறைக்காவலனது அறையிலே சிறிது நேரம் இருந்தாள் பாத்துமா சுவர்களை ஒரு முறை நோட்டம் விட்டாள்

பல நிர்வான மங்கையரின் அழகு உருவங்கள் ஒரு புறம் காட்சிகள் கான அவளுக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. மறுபுறத்தில் முருகனது ஆண்டிகோலத்தில் உருவச்சிசிலை. அதன் முன்னால் விளக்கு ஒன்று முனுக் முனுக் என்று எரிந்து கொண்டு இருந்தது

பாத்துமாவின் மனதில் ஏற்பட்ட பதட்டமும் பரபரப்பும் ஒருவாறு அடங்கியது.

சிறைக்காவலன் ஒரு பேரத்தலை மேசையின் மேல் வைத்தான். ஒரு கிளாசை எடுத்தான்.

போத்தலில் இருந்து சிறிது சிறிதாக ஏதோ ஊற்றி அருந்தினான்.

நேரம் செல்லச் செல்ல அவனது உடம் பெல்லாம் சிவக்கத் தொடங்கியது. முகமும் பயங்கரமாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. பார்க்க பயமாக இருந்தது.

பாத்துமா இப்போதுதான் உணர்ந்தான். ஏதோ விபரீதம் நடந்துவிட்டாதாக பாத்திமாவின் உடம்பு மீண்டும் வியர்க்கத் தொடங்கியது.

இது ஏம்முட்டு குவாட்டர்ஸ். இங்கே யாருமே வர முடியாது. யாரும் வரவும் மாட்டாங்க, ஏன்னா நான் எதுவும் செய்யலாம். நீ சத்தம் போட்டே நீ முடிஞ்ச.

நீ திருடி, விபச்சாரி என்று சொல்லி போலீசின் குடுத்திடுவேன்.

அப்பறம் 10 வருஷம் நீ வீட்டுக்குப் போகமாட்டே.”

என்று கூறிய சிறைக்காவலன் சூடிவெறியில் ஏதோ உளறியவனாக விகாரமாகச் சிரித்தான்.

திருடி, விவச்சாரி போலீஸ், நீதிமன்றம் 10 வருட சிறை போன்ற சொற்கள் பாத்துமாவின் காதில் விழும் போது அவளது உள்ளம் நடுங்கியது. அவள் தலையில் பல முறை சம்மட்டியால் ஒங்கி ஒங்கி அடிப்பது போன்று இருந்தால் கையும், காலும் வெடவெடத்தது.

டக் டக் டக்.....

சிறைக்காவலனின் அறைக் கதவு தட்டப்படும் ஓசை.

கொவ்வத.....(யாரது).

கருனாகர தோர அரிண்ட மம சீப் ஜெய்லர் எண்ட
சேர் எண்ட,

(கதவு திறக்கப்பட்டது.)

சீப் ஜெய்லர் உள்ளே வந்தார். அறையை ஒரு முறை
நோட்டம் விட்டார். மெதுவாக சிரித்தார். இந்த நாற்
பது வருட சிறைக்கூட வாழ்வில் இது எல்லாம் அவர்
கண்டு புளித்துப் போன சர்வ சாதாரண நிகழ்ச்சி அவருக்கு
எல்லாம் நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது.

தமிழ் சிறைக்காவலன் சேர் சேர் என்று கதைத்ததில்
இவர் ஒரு மேலதிகாரி என்பதை பாத்துமா உணர்ந்து
கொண்டான்.

அவன் மருண்டு மருண்டு விழித்தான் அந்த மருண்ட
பார்வையை சீப் ஜெய்லரும் நோட்டம் விடத் தவற
வில்லை,

இது போன்ற பல கேஸ்களை நான் பார்த்திருக்கின்
றேன், பயப்படாதே என்று கூறுவது போல அவரது பார்
வை அவளுக்கு எடுத்துக் காட்டியது.

சிறைக்காவலன் ஆப்பிழுத்த குரங்காகத் தவித்தான்.
மேலதிகாரி கொம்லேன் பண்ணுவதே இன்குவாரி வருமே,
டிசிப்பிலணரி எக்ஷன் அல்லது டிஸிமிஸ் வந்து விடுமே
எனப்பதறினான்.

சேர் டிரிங் எக்க கஹமுத" இது சிறைக்காவலனின்
கெஞ்சல்.

"ஏக நெவேய், ஐசே அத ஹதிய்ஸி வெடக் உம்பட்ட
அத நைட் டீடி, காட் ரும் எனே அமாரு காரயோ டிகக்
கெனத் இன்னவா சேர் மே விதரய் இன்னே வஹாம
யன்ன" என்றார் சீப் ஜெய்லர்.

சிறைக்காவலன் தப்பித்தேன் பிழைத்தேன் என சீரு
டையை மாட்டிக் கொண்டு அறையைவிட்டு ஓடினான்.
வெளியே டிபூட செய்ய.

‘சேர் டிகக் கஹலா யன்ட பொல் தியனவா’ மகே
காமர யதுர மட கெனதீலாயண்ட” என்று சோல்லிக்
கொண்டே சென்று விட்டான் தமிழ் சிறைக்காவலன்.

பாத்துமா கூச்சலிட நினைத்தாள். சிறைக்காவலன்
கூறிய வார்த்தைகள் அவள் மனத்திரையில் வந்து விழுந்து
மறைந்தன.

விபச்சாரி, திருடி, போலீஸ், நீதிமன்றம் 10 வருட
சிஸற.

அவள் மேளனமாக இருந்தாள்.

சிறைச்சாலை உயர் அதிகாரி அறையின் மேசையில்
இருந்த சாராயத் போத்தலை எடுத்தான். கிளாசில் ஊற்
றினான். உறிந்தான். கொஞ்சகொஞ்சமாக மது அருந்தத்
தொடங்கினான். மெல்ல மெல்ல அவன் போதையடை
வதை அவனது முகம் காட்டியது. அதிகாரி எழுந்தான்
மெதுவாகக்; சமையல் அறையை நாடிச் சென்றான். பின்
சாராயத்தை ஊற்றினான் கையில் இருந்த மாசித்
துண்டை சுவைத்தவனாக சாராயத்தை மீண்டும் குடிக்கத்
தொடங்கினான்.

“உம்ப ஹெமதாம. மெஹாட எனவத.....

நே மாத்தியா.....

உம்ப பொருகியன்ட எபா மமத் தருணகாலே மேவா
கே செல்லம் தியெனவா, பயவேன்ட எப்பா.

தெய்யோ சத்தாய் மம மகே மினியா பலன்ட் ஆவா
மாத்தயா.

மெயா தம்முசகே மினியாத?

ஹஃ ஹஃ..... பொஹோம ஹொந்தாய் மரக்கள
கேனி, தெமல மினியா, பெந்தலா.

நே மாத்தியா மகே மினியா யிரே அவுருது தஹாய
தண்டுஹம தமா, பலண்ட ஆவா, பரக்ஷுனா மே மாத்தியா
உதவ் கரணவா கிவ்வா மகே மாத்தியா பலண்ட.....

போம ஹொந்தாய்.....

சீப் ஜெய்லர் பாத்துமாவின் கையைப் பிடித்தான்.

பாத்துமா கசங்கிய மலரானாள்.

அந்த நேரத்தில்

அவளது விருப்பத்திற்கு அவள் இசைவதைத் தவிர,
பாத்துமாவால் வேறு ஒன்றுமே செய்ய முடியாதவை
பரிதாப நிலை.

அவன் மது அருந்திய வண்டாக மயங்கிச் சிறகடித்
தான், மயங்கிக்களைத்தான். உறங்கினான்.

பாத்துமாவாள் நித்திரை செய்ய முடியவில்லை. தான்
கெடுக்கப்பட்டதை எண்ணி எண்ணி கலங்கினாள்
எதற்கும் துனிந்தவளாக அன்றைய இரவைக் கழித்தாள்.

பொழுது விடிந்தது.

சீப் ஜெயிலர் விழித்தெழுந்தான். பாத்துமாவைப்
பார்த்தான்.

அலங்கோலமான நிலையில் தேம்பிக் தேம்பி அழுத
வன்னமாக ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தாள்.

ஏய் ஏய் தமுசே அடண்ணே

இந்தா நும்பட்ட சல்லி

அவளது கையில் பணத்தைத் தினித்தான் சீப் ஜெயிலர்.

பாத்துமா ஓ வென்று கதறி அழுதாள்.

ஏய் தமுசே அடண்ணே.

மாத்தியா மட மொனவா வுனத் கமாக்கே மகே
மினியா பலண்டை ஒன, மே கேம தெண்டை ஒனே.
என்று கூறி மீண்டும் அழுதாள்.

சீப் ஜெயிலர் பாத்துமா உண்மையில் ஒரு வர்த்தகப்
பெண் அல்ல. என்பதை உணர்ந்து கொண்டான் அவ
ளுக்கு ஒரு விஷேட பாஷா எழுதிக் கொடுத்து அதில்
ஒப்பமிட்டான். அவளது கணவனைப் பார்க்க அனுமதித்
தான்.

“மேக்க அரகென கில்லா கேட்டுவே காட் மாத்தியாட
தென்ன தமூசகே மினியா பலண்டை புழுவன்.”

என்று ஒரு சிட்டையை அவளிடம் கொடுத்தான்.

பாத்துமா தனது கற்பு பறி போனதைப் பற்றி
சற்றும் கவலைப்படாதவளாக கணவனுக்கு பெருநாள்
உணவு கொடுக்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே என எண்ணி
மகிழ்ந்து சிறைக்கூட வாயிலை நோக்கி நடந்தான்.

தன் கையிலுள்ள கடிதத்தை சிறைக் காவலனுக்குக்
காட்டினாள்.

அந்தக் கடிதம் எவ்வளவு பெறுமதியானது என்பது
பாத்துமாவுக்கு மட்டுமே புரியும். அந்த சிறைக் காவலனால்
அதை புரிந்து கொள்ளமுடியுமா.?

தன் சுற்பை விற்று, தன் குழந்தை குட்டிகளை இர
விலே தனியாகத் தவிகக் விட்டு தானும் தவித்திருந்து
பெற்ற கடிதமல்லவா!!!

சிறைக் காவலன் அலட்சியமாக அத்துண்டைப் பார்த்
தான்.

பாத்துமாவை சிறையினுள்ளே செல்ல அனுமதித்தான்.

சிறையினுள்ளே சென்ற பாத்துமா அங்கே உள்ள அதி
காரிகளிடம் அந்தத்துண்டைக் காட்டினாள்.

சிறிது நேரத்தில்,

பாறுக் நீண்ட தாடியுடன் சோகமே உறு வெடுத்தவனாக
மெலிந்த உருவத்துடன் பாத்துமாவை நோக்கி மெது
வாக நடந்து வந்தான்.

பாத்துமாவைக் கண்டதும் அவன் கண்கள் குளமாயின
நா தழுதழுத்தது.

பாத்துமா சிலையாக கண்ணில் நீர் தாரை தாரை
யாக வடிய அவனையே பார்த்த வண்ணம் இருந்தாள்.

பாத்துமா நீ சொகமா இருக்கிறியா.....

ஏன் இப்படி துரும்பா கரைஞ்சி போயிட்ட புள்ளக
சொகமா இருக்கா.....

சின்னவள சரி கூட்டி வந்திருக்களாமே .....

எங்கட வாப்பா..... உம்மா..... எல்லாம் என்ன
கவனிச்சுக்கிறாங்களா .....

செலவுக்கு சல்லி கெடக்குதா ..... இன்சா அல்லாஃ
இன்னும் ஒரு வருசத்துல நா வந்துடுவேன். ....

ஒன்ன கண் கலங்காமெ பாத்துக்கிறேன். பாத்துமா...

ஏன் பாத்துமா பேசாம நிக்கிறீங்க.....

என்மேல் கோவமா.....

எல்லாம் இந்த அல்லாஹ் கொடுத்தது.....

யா அல்லாஹ் .....

பேசங்க பாத்துமா பேசங்க.....

பாருக்கின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பாத்துமா
பாருக்கை கட்டிப்பிடித்து ஓ வெனக் கதறி அழுதாள்.

என்றுமே இல்லாதவாறு பாத்துமா இப்படி தேம்பித்
தேம்பி அழுவதை பாருக்கினால் புரிந்து கொள்ள முடிய-
வில்லை.

ஹஜ்ஜுப் பெருநாளை தனது கணவனுடன் கழிக்க

முடியவில்லையே என நொந்து அழுகிறாளோ என பாருக்
 நினைத்து மனதுக்குள் கலங்கினான். அவளை அவன் சமா
 தானப்படுத்தினான். கவலப் படாத பாத்துமா அடுத்த
 பெருநாளை இன்சா அல்லாஹ் நாம ரெண்டுபேரும்
 சேர்ந்தே கொண்டாடலாம். அல்லாஹ்வின் நாட்டம் இது
 வாக இருந்தால் நம்மலால மாத் த முடியுமா .....
 கவலைப்படாத நாம யாருக்கும் துரோகம் பன்னலை
 அல்லாஹ் நம்மல கைவிடமாட்டான்.!

மச்சான்.....

சொந்தக்காரங்களும் நம்மல கைவிட்டுட்டாங்க .....
 கூட்டாளிமார்களும் கையில பணம் இல்லங்கிறதெரிஞ்சு
 .....நம்மல மறந்துட்டாங்க.....

ஏன் அல்லாஹ்வும் நம்மல கைவிட்டுவிட்டான்.....
 மீண்டும் அழுதாள்.....

ஆத்திரத்தில் நீ கண்டபடி திட்டாத ..... யாரு
 நம்மல கைவிட்டாலும் அல்லா நம்மல எப்பவுமே கைவிட
 மாட்டான்..... நம்மட ஈமான் எப்பவும் உறுதியாக
 இருக்கனும். செய்த்தான் நம்மல அடிக்கடி வந்து தொல்
 ளை கொடுப்பான்..... அல்லாஹ் மேல பாரத்தைப்
 போடு, கல்ப்ப சுத்தமா வைச்சுக்கோ, ஈமான உறுதியா
 வைச்சுக்கோ. நமக்கு அல்லாஹ் ஒரு குறையும் விடமாட்
 டான்.

இப்ராஹிம் நபி (அலை) ஆண்டவன் கட்டளைப் படி
 தனது பத்துவயசு மகன்இஸ்மாயில குருபான் கொடுத்தது
 இதரியும் தானே.

என்று அன்பு தழும்பும் வார்த்தைகளைக் கூறி அவள்
 தலையை மெதுவாகத் தடாவினான்.

குருபான் கதையைக் கூறியதுமே அவளுக்கு தன்
 கணவனுக்கு தான் கொண்டு வந்த உணவு வகைகளும்
 பெருநாள் புது ஆடைகளும் நினைவுக்கு வந்தன.

தன் கையிலுள்ள பொட்டலத்தைப் பிரித்து புதுப் புடவைகளையும், உணவு வகைகளையும் ஆவலோடு தன் கணவனுக்குக் கொடுத்தாள்.

இப்ராஹிம் நபி (ஸல்) ஆண்டவனுக்காக தன் மகனை குருபான் (தியாகம்) கொடுத்தார் ஆனால் பாத்துமா.....

தன் அருமை கணவனைக்கான தன் கற்பையே காமுகர்களுக்கு தியாகம் செய்து விட்டாள்.

பாத்துமாவின் முன்னால் இப்ராஹிம் நபி (அலை) கூட தோற்றுப் போகின்றார்.

தான் கொண்டு வந்த உணவுப்பண்டங்களை தன் கணவனுக்கு ஊட்டினாள். மச்சான் ஏன் இப்பிடி மெலிஞ்சு போயிட்டிங்க.....

ஏன் தாடி வளர்த்து இருக்கிறீங்க நான் சேவ் எடுத்து விடலா.....?

நல்ல சாப்பாடு இங்கே கெடக்கிறதா..... இந் தாங்க நல்லா சாப்பிடுங்க.....என்று தான் கொண்டு வந்த உணவுகளை அவனுக்கு ஊட்டினாள்.

புது சாரத்தையும், சேட்டையும் அவனிடம் கொடுத்து இத உடுத்துக்கிட்டு தொழுங்க என்று அன்பாக வேண்டினாள்.

அவன் ஒன்றுமே பேசாது அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.....

நேரம் முடிந்துவிட்டது. சிறையிலே இருந்து பிரிய வேண்டு மென சிறை அதிகாரிகளது கட்டளை வந்தது. இருவரும் பிரிய மனம் இன்றி பிரிந்தனர்.

அவள் அவளையே பார்த்தவளாக வாசலை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

பாத்துமா ..... புள்ளுகள் ஒழுங்கா பாத்துக்கங்க வாப்பாவை கேட்டதா சொல்லுங்க என்று கூறி விடை பெற்றான் பாருக்.

பாத்துமா வெளியில் வந்தவள் தான் .....அன்று
தான் தன் கணவனைக் கண்ட கடைசினாளும் கூட.

இப்போது ஆறுவருடங்கள் கடந்த பின்பும் இன்னும்
அவள் கணவனை அவளால் காண முடியவில்லை.

அந்தக் கடைசி சந்திப்பில் உருவான கரு அவளை சமூ
கம் ஒதுக்க உதவி செய்தது.

“மாப்புள மரிய ஓட்டுல எட்டு வருஷமா இருக்கான்
இந்த வேச இப்ப புள்ள கெடக்க இருக்கா,

றஹமானே இந்த அநியாயம் அல்லாஹ்வுக்கு அடுக்
குமா.....

ஊருல யாரும் நல்ல மனுசர் இல்லையா, இந்த வேச
யை கல்லு அடிச்சுக் கொல்ல”

இதுவே ஊர் பொம்பிளைகளின் பேச்சாக இருந்தது.
பின் உறவினரின் பேச்சாக இருந்தது.

கடைசியில் ஓர் அழகிய ஆண் குழந்தை அவளுக்குப்
பிறந்தது. இப்போது அவள் நடு வீதிக்கே தள்ளப்பட்டு
விட்டாள்.

வீதியில் பிச்சை எடுத்து தன் குழந்தைகளையும் தன்
வயிற்றையும் கழுவிக்கொள்ள அலைந்த பாத்துமாவுக்கு,
ஹராமி, ஹராம்குட்டி என்ற வார்த்தைகள் சர்வ சாதார
ன சொல்லாகப் போய்விட்டன.

ஏன் அதுவே அவளது பெயராகவும் அவளுக்குப்
பட்டது.

“இந்தா ஹராம்குட்டி” என்றுதான் பெரிய புண்ணிய
வான்கள் 5 சதம் 10 சதம் அன்பளிப்பு சக்காத்துக் கொ
டுப்பர். அதையும் கைநீட்டி அன்பாகவே “அல்ஹம்
துல்லில்லாஹி” என்று சொல்லி கைநீட்டி அவள் வாங்கிக்
கொள்வாள்.

தன் குடும்பக்கஸ்டம் தன் வயிற்றில் பிறந்த பிஞ்சுகளின் பசி ஓலம் இவைகளைத்தாங்காத பாத்துமா நஞ்சு சூடித்து இறந்து வீடலாம் என எண்ணினாள்.

சே, தற்கொலை செய்வது பாவம். நரகத்தில் கூட இவர்களுக்கு இடமில்லை என்பதை அடிக்கடி தான் ரூபகப் படுத்திக் கொள்வாள்.

கடைசியில் வீடுவீடாகச் சென்று வேலை செய்து வாழலாம் என பெரிய பெரிய ஹாஜிகள் வீடுகளுக்கு வேலை தேடிச் சென்றாள்,

எங்குமே அவளுக்கு வேலையும் கிடைக்க வில்லை புகலிடமும் கிடைக்கவில்லை.

காரணம் அவள் நடத்தை கெட்டவள்.

அவளுக்கு பணம் கொடுக்க பலபேர் வட்டமிட்டனர்.

அவளது வேலைக்கு அல்ல, பசியைப் போக்க அல்ல, அவளது குழந்தைகளின் மேல் கருணை காட்டி அல்ல.

அவளது அழகு மேனியின் வனப்பிலே நீந்தி விளையாடுவதற்கு.

கிழவர்கள், குமரர்கள் வித்தியாசமே இல்லை ஆசை என்றும் இளமையானதுதானே.

பசியின் கொடுமையைத் தாங்க அவளால் முடியவில்லை பத்தும் பறந்தே போய் விட்டது.

அவன் பெயர் இப்ராகிம். ஐம்பது வயது அரைக்கிழவன். பாத்துமாவைக்கண்டான்.

தங்கச்சி நீங்க எந்த ஊர்.....

அவள் பேசவில்லை.....

ஒங்களுக்கு வாப்பா உம்மா எல்லாம் இரிக்கா.....

நானும் இஸ்லாம்தான், நீங்களும் இஸ்லாம், அந்த அல்லாஹ்வின் பேராள ஒங்களுக்கு உதவது போலத் தோனிச்சு.....

மத்த ஜாதிகளப் போல நம்மட ஜாதி இல்ல.....

ஒங்களுக்கு ஒதவி செய்யறது நம்மட கடமை.....

இப்ராஹிம் புகையிரத நிலையத்தில் ஒரு சிற்றுழியன். சற்று வாட்டசாட்டமானவன். அப்பகுதியின் “கனங்காரயா” அவனுக்கு செல்வாக்கு அதிகம்.

இப்ராகிம் தனது செலவில் பாத்துமாவுக்கு சிறு வெற்றிலை பாக்குத்தட்டு அமைத்துக் கொடுத்தான். அவளும் திக்கற்றவளுக்கு தெய்வமே துணை என அவன் வழியே சென்றாள்.

அவள் தன் குழந்தைகளுடன் அவளது சிறு அறையிலேயே தங்கினாள்.

இந்த உறவு பின் குடும்ப உறவாக மாறியது.

மூன்று வருடங்கள் இப்ராகிமுடன் வாழ்ந்த வாழ்வில் மேலும் மூன்று உறவுகள் அவளுக்கு அல்லாஹ்வின் வழங்கப்பட்டது.

பாத்துமா எப்படித்தான் வாழ்ந்தபோதும் அவளது பழைய வாழ்க்கை அவள் மனதில் நிழலாடி நிழலாடி மறைந்து சென்றது.

உள்ளத்தின் சோர்வினாலும், உடலின் களைப்பினாலும் பாத்துமாவின் இளமை சீக்கிரமே ஓடி மறைந்து விட்டது.

அவளது இளமை வனப்பும் இன்பமிடுக்கும் குறைந்து போக இப்ராகிம் ஆறு குழந்தைகளுடன் பாத்துமாவை விரட்டியே விட்டான்.

வெற்றிலை வியாபாரம் முடிந்தது.

இப்போது முற்றும் துறந்த முனிவராக பாத்துமா மாறிவிட்டாள்.

இப்போது அவள் வீடு பஸ் தரிப்பு நிலையம் பிரயாணிகள் பஸ் வரும் வரை தரித்து இருப்பதற்கு மாத்திரம் பஸ் தரிப்பு நிலையத்தை பயன்படுத்தினர்.

பாத்துமாவுக்கு வாழ்வின் இருப்பிடமே பஸ் தரிப்பு நிலையம். அவன் வாழும் வரை தங்கும் இடமாகவே பஸ் தரிப்பு நிலையத்தப்பயன் படுத்தினான்.

பகலில் பஸ் தரிப்பு நிலையத்தைச் சுற்றி பிச்சை எடுப்பது. இரவில் பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் தங்குவது இதுவே அவளது வாழ்க்கையாக மாறிவிட்டது.

சிறையிலே விடுதலை பெற்ற பாருக் தன் கிராமத்துக்கு ஆவலாக வந்தான். தன் சின்னக்குழந்தைகளுக்கும், பாத்துமாவுக்கும் தான் சிறையிலே வேலை செய்து சேர்த்த பணத்தில் திண்பண்டங்களுடன் ஓடிவந்தான்.....

வீட்டுக்கு வந்து பாத்துமாலைத்தேடினான்

வாப்பா..... எங்க பாத்துமா

எங்க என கொளந்தெங்க.....

ஒருவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

பேசுங்க வாப்பா..... ஏன் பாத்துமா.....

மௌவுத்தாகிட்டாளா.....

நீ மரியலுக்குப் போனதும் அவ பல பேரோட கூட்டு, ராவுல வீடு தங்குறதே இல்லே..... இப்ப நீ போனதுக்கு அப்புறம் 10 புள்ளகள் பெத்துட்டா..... அவ இப்போ வேரையாரோ..... ஊருள இல்ல..... இது பாருக்கின் வாப்பாவின் உண்மையும், கற்பனையும் கலந்த வார்த்தைகள்.....

அவன் அந்த வார்த்தைகளை நம்பவில்லை. உற்றார், மாற்றார் ஊரில்லுள்ளோர் சகலரிடமும் வினவினான்.

ஊர் நல்ல ஊர்.....

கதை உண்மை என்பதை அவன் முடிவு கட்ட இலகு வாகவே உதவியது.

பாருக் மனம் மாறினான்.....

இல்லை மனம் மாற்றப்பட்டான்.....

மட்டக்களப்பில் அவனுக்கு ஒரு நல்ல சம்பந்தம்.....,....
திருமணம் தடல் புடலாக நடைபெற்றது.

திருமணம் நடந்த மறுவருடமே அழகான ஒரு பெண்
குழந்தை.....

பாருக்கின் திருமணம் நடைபெற்ற தலைப் பெருநாள்

.....
மாமன் வீட்டுக்கு தன் மனைவி, மக்களுடன், மட்டக்
களப்பு நோக்கி புறப்படுகின்றான். தமது கிராமத்தில்
இருந்து கண்டிக்குவந்து கண்டியில் இருந்து ரயில் ஏறித்
தான் மட்டக்களப்புக்கு பிரயாணம் செய்ய வேண்டும்.

கண்டி புலையிரத நிலையத்தில் இருந்து இரவு 10
மணிக்கே ரயில் புறப்படும்.

இரவு 9 மணி பாருக் கண்டி பஸ் நிலையத்தில் வந்து
பெட்டி படுக்கைகளுடனும் மனைவி மக்களுடனும் இறங்கு
கின்றான்.

கடுமையான மழை,

பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் ஒதுங்கு
குகிறான் பாருக்.

கடுமையான மழையிலும் குளிர் என்பதையே உணராத
ஒரு உருவம். அதனைச் சுற்றி ஆறு சிறிய சிறிய உருவங்கள்

அரையும் குறையுமான ஆடைகள். மழைத் தூவானத்தி
னூடும் நிம்மதியாக உறங்குகின்றன.

பெரிய உருவம் நடுவில்.

ஏனைய சிறிய உறுவங்கள் சுற்றிலுமாக .....

பாசத்தின் முன் பணம் எங்கே ..... தாய்ப்பாசம்
என்பதை, ... இச் சிறிய கூட்டம் புரியாத மனிதருக்கும்
புரிய வைக்கின்றது.

பேமன்ட்டில் பலர் வருகிறார்கள், போகிறார்கள் .

கூச்சல், இறைச்சல்.....

இவை யாவற்றுக்கும் பழக்கப்பட்ட அந்த ஜீவர்கள்
நிம்மதியாக உறங்குகின்றன .....

மனம் இளகிய பாருக்

அந்த அநாதரவான கூட்டத்துக்கு ஏதும் தன்னாலான
ஹதியாவை கொடுக்க அவர்கள் அருகில் செல்லுகின்றான் .

குனிந்து ஏதோ கொடுக்க நினைத்தவன் அதிர்ச்சியால்
அந்த தாய் உருவத்தை உற்று நோக்குகின்றான்.....

அவனது தலைமீலே சம்மட்டியால் அடித்தது போன்ற
ஓர் உணர்வு.....

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் அந்த தாய்
உருவத்தை உற்று நோக்குகின்றான் .

சந்தேக மில்லை.....

அவனது அருமை பாத்துமாதான் .....

பாத்துமாவின் அதே அழகிய கனிவான முகம்.....

வறுமையின் கோடுகள் அவள் முகத்திலே தனது கை
வரிசையைக்காட்டிய போதும் அவளது அழகில் எந்தவிதக்
கீறலு..... மேற்படவில்லை..... அவளைச் சுற்றி
குளிரிலும் பனியிலும் கலங்காது வெறுமனே உறங்கும்
குழந்தைகள் .....

பாத்துமா அவனுடையவள் .....

குழந்தைகளில் இரண்டு மட்டுமே அவனுடையவர்கள்
.....

ஏனையவர்கள் எவருக்குப் பிறந்திருந்தாலும் என் அரு
மை பாத்துமாவின் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் .....

ஆகவே அதுவும் எனது குழந்தைகள் தான் .....

பாத்துமாவையும் குழந்தைகளையும் கட்டியணைத்து முத்தமிடத்துடிக்கின்றான்.

அப்படியே பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிய பாருக்குக்கு நிமிடங்கள் மணித்தியாலமாக மாறியது கூடத் தெரியாமல் பாத்துமாவையே உற்று நோக்கிய வண்ணம் நிற்கின்றான்.

“மச்சான் கோச்சிக்க நேரமாச்சு, கோச்சியும் பொறப் படப்போவது. ஏதாவது ஹதியா போடுறதுன்னா போட்டுட்டு சுருக்கா வாங்க.....

அது அது தலை வீதி அத எங்களால தான் மாத்த முடியுமா? இல்ல..... அல்லாஹ்வால்தான் மாத்த முடியுமா”.....

பாருக் தனது மனைவியின் குரல் கேட்டு தன்னை சுய நினைவிற்குக் கொண்டுவந்தான்.

இல்லே..... பாக்க பாவமா இருக்குது.....

இதுக நம்ம வீட்டில இருந்தா.....!

இப்பிடி ரோட்டுல தூங்குமா.....?

யா அல்லாஹ்.....என்று ஒரு பெரு மூச்சு விட்டான் பாருக்.....

தன் கையிலே இருந்த சில உடுப்புகளையும், பெட்சீட்டுக்களையும் சிறிது பணத்தையும் பொட்டனம் செய்து அந்த தாய் ஜீவனது தலைக்கு அருகில் பாருக்போட்டான்.

புகைவண்டி மட்டக்களப்பு நோக்கி நீண்ட பெரு மூச்சை விட்டுவிட்டு வேகமாகப் புறப்பட்டது.

ஆனால் பாருக்கின் மனமோ ஆழமான பெருமூச்சுடன் கண்டி பஸ்தரிப்பு நிலையத்தையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பாத்துமா காலையில் கண்விழித்தாள், தன் குழந்தைகளை எழுப்பாட்டினாள்.....

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.....

அருகில் ஒரு பொட்டலம்.....

பணம்.....

அல்ஹம் துலில்லாஹ்,.....

அல்ஹம் துலில்லாஹ் என்று

வாயில் முனு முனுத்தாள்.

யாரோ புண்ணியவான் நம்ம மொகத்தைப் பார்த்தி
ருக்கான்.....என்று கூறியவள் பிள்ளைகளை இடுப்பி
லும் கையிலும் சுமந்தவண்ணம் புறப்பட்டாள் தன் அன்
றாடக் கடமைக்கு.....

ஆம் பிச்சை எடுக்க.....

மட்டக்களப்புக்குச் சென்ற பாருக்குக்கு இருப்புக் கொள்
ளவே இல்லை.....

தான் கண்டிக்கு வரவேண்டும்.....

தன் பாத்துமாவைக் காண வேண்டும்.....

கதைத்து உண்மையை அறியவேண்டும்.....

என்றே தவித்தாள்.....

ஒரு மாத மட்டக்களப்பு வாழ்வை ஒரு யுகமாகக்
கழித்து விட்டு கண்டி தோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

வீட்டுக்கு வந்தவன் மனைவி மக்களை இறக்கிவிட்டு
பறந்தான் கண்டி பஸ் தரிப்பு நிலையம் தோக்கி.....

பாத்துமாவைக் காணவில்லை.....

விசாரித்ததில் சில - காலமாக அங்கு இல்லை.....

இதுவே அவனுக்குக் கிடைத்த பதில் அவனுக்கு ஒரே
ஏமாற்றம்.....

இவ்வாறு நாள் மாதமாகி வருடங்களாக மாறி
ஓடி விட்டன.....

பாத்துமா எங்கே?..... இதுவே அவனது மனம் அவனி
டம் கேட்கும் ஒரே கேள்வி.

மச்சான் இங்கபாருங்க பேப்பர்ல.....ஒரு முஸ்லிம்
பொம்பல மூனு ஆம்பளகளைக் கொண்ணுட்டாளாம்
அவட படமும் போட்டிருக்கு பொம்பளைன்னாலும் கெட்
டிக்காரிதான்.....

பாத்துமா கொடுத்த பத்திரிகையை பாருக் வாங்கிப்
பார்த்தான்.....

என்ன!..... பாத்துமாவின் படம்.

செய்தியை பரபரப்பாகப் படித்தான் பாருக்.....

பாத்துமா என்ற முஸ்லிம் பெண்மணி மூன்று பேரைக்
கொலை செய்த சம்பவம் ஒன்று கண்டியில் நடை பெற்
றுள்ளது.

கண்டி போகம்பறை சிறைக் காவலன் கிருஷ்ணன்,
சிறை அதிகாரி சிரிசேனா, கண்டி புகையிரத நிலைய சிற்
றாழியன் இப்ராகிம் ஆகியோரே மர்மமான முறையில்
கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்ட பாத்துமா
என்னும் முஸ்லிம் பெண் நீதி மன்ற விசாரணையின்
போது கூறியதாவது.

நான் சிறைக்கைதியான என் கணவனை சந்திக்க
கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு முன்-எனக்கு சரியாக ஞாப
கம் இருக்கிறது ஜூலை 17 ஆம் திகதி. கண்டி போகம்
பறை சிறைச்சாலை நோக்கிச் சென்றேன். பஸ் தாமதத்
தினால் மாலை 6 மணியளவில் தான் என்னால் சிறைச்
சாலைக்குச் செல்ல முடிந்தது. சிறைக் காவலன் உள்ளே
அனுப்ப மறுத்தான். அப்போது சிறைக்காவலன் கிருஷ்ணன்
எனக்கு உதவுவதாகக் கூறி என்னை தனது அறைக்கு
அழைத்துச் சென்றான். என் கணவன் மீது உள்ள பாசத்
தினாலும், எப்படியும் என் கணவனை ஒரு முறை பார்த்து
விடவேண்டும். என்ற துடிப்பினாலும் கிருஷ்ணனை
நான் நம்பி னேன். ஒரு தமிழ் பேசும் மனிதன் என்ற
படியால் நான் அவனை முழுமையாக நம்பினேன்.....

கடைசியில் என்னை கபடமாக பலாத்காரம் புரிய முற் பட்டான். கிருஷ்ணன்..... அவனே என் முதல் எதிரி..... அப்போது அவனது அறையில் புகுந்த அதிகாரி சிரிசேனா கிருஷ்ணனை விஷேட கடமைக்காக அனுப்பிவிட்டு என் மீது சிரிசேனா பலவந்தமாகத் குற்றம் புரிந்தான். சிரிசேனா எனது இரண்டாவது எதிரி. கடைசியாக என் அவல நிலைக்கு உதவுவதாகக் கூறி என் இளமை வனப்பில் இன் பம் புரிந்து என்னை உதறித்தள்ளிய இப்ராகிம். எனது மூன்றாம் எதிரி.

இந்த மூவரும் என் வாழ்வை இருள் மயமாக்கிய கய வர்கள். இவர்களை கொலை செய்து விட்டு இறப்பதற் கென்றே பஸ் வருடங்கள் வாழ்ந்தேன். கடைசியில் விபச் சாரியாகவே மாறி ஒவ்வொருவரையாக படுக்கை அறையி லேயே கொலை செய்தேன். கடைசியாக சிரிசேனாவைக் கொலை செய்யும் போது கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட் டேன். காரணம் எனது கடமை மூவரின் கொலையுடன் முடிவடைந்ததால் நானே பொலிசில் சரணடைந்தேன்.

இதுவே எனது வாக்கு மூலமாகும். எனது ஆறு குழந் தைகளையும் தேசிய சொத்தாகக் கருதி அரசு பொறுப் பேற்க வேண்டும். இதுவே எனது இறுதி வேண்டுகோளு மாகும். இவ்வாறு பாத்துமா கூறினாள்.

பாத்துமாவிற்கு நீதி மன்றம் மரண தண்டனை விதித்தது. மேற்படி மரணதண்டனை நாளை நிறை வேற்றப்படும்.....

இந்த வரிகளைப் படித்ததும் பாருக் பதறினான்..... துடித்தான்.....ஒடினான் சிறைச்சாலை நோக்கி.....

பாத்துமா மரண தண்டனை பெற்ற குற்றவாளி என் பதால் அவளை எவருக்கும் பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டது.

பாருக் பாத்துமாவைக் கண்டான்..... பாத்துமா சலனமற்று நிதானத்துடன் அவனை நோக்கினாள்.....

பாத்துமா எனக் கதறினான் பாருக்.....

அவள் ஒன்றுமே பேசவில்லை.....

கண்கள் மாத்திரம் கலங்கின.....

பாத்துமா ஏன் நீ என்ன கண்டு.....

இதயெல்லாம் சொல்லல.....

நான் ஒன்ன வெறுத்தானா.....

அவள் துனிவோடு நிமிர்ந்தாள்.....

மச்சான் கவலப்படாதிங்க.....

நான் ஒங்கள கோவிக்கல

குற்றவாளின்னும் சொல்லல.....

ஏதோ நடந்து போச்சி.....

இப்ப நீங்க தைரியமா வாழுங்க.....

எனக்கு ஒரு ஒதவி செய்யிறிங்களா மச்சான்.....

என்ன யாத்துமா நான் செய்யனும்.....

ஒன்னோட கூட நானும் சாவனுமா.....

என் உயிரைத்தரனுமா.....

சொல்லு பாத்துமா சொல்லு.....

இப்பவே செய்யிறேன்.....

அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல மச்சான் என் கொழந்தைங்க
போலீஸ்பாது காப்பில இருக்கு அவங்கள எடுத்து கண்
களங்காம வைச்சு காப்பாத்திறீங்களா?.....

பாத்துமா அது ஒன் கொழந்தைக இல்லை.

அது என்பாத்துமாவோட குழந்தைகள் அதுக என்
கொழந்தைக..... நிச்சயமாக கண்கலங்காம பார்த்துக்
கிறிவேன் பாத்துமா.!!!

இது என் பாத்துமா மேல ஆனை அல்லாஹ் மேல
ஆனை என்று பாத்துமாவின் கையைப் பற்றி சத்தியம் செய்
தான் பாருக்

போலிஸ் காவலில் உள்ள பிள்ளைகளை தன் பராமரிப்
பில் எடுத்தான். பாருக்..... பிள்ளைகளுக்குப் புத்தா
டைகள் அணிவித்தான்..... பிள்ளைகளுடன் பாத்து-
மாவை நோக்கி நடந்தான்.....

பாத்துமா தூக்குத் தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ள
புறப்பட்டுவிட்டாள்..... தன் குழந்தைகள் தன் அன்புக்
கணவனின் அரவணைப்பில் குதூகளித்திருப்பது கண்டு மிக
வும் மகிழ்ந்தவளாகவும் துணிந்தவளாகவும் தூக்குமேடை
நோக்கிப் பயணமானாள் பாத்துமா.....

(இக்கதையில் வரும் பெயர்கள், இடங்கள் சம்பவங்கள்
யாவும் கற்பனையே).

தியாகத் திருநாள்

கண்டி நகருக்கு அருகாமையில் அமைந்துள்ள ருஷ பசுமையான தேயிலைத் தோட்டம் அதில் சாதாரண வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளி என் அப்பா.

அவர் ஒரு தொழிலாளியாக இருந்த - போதும் அந்தத் தோட்டத்தின் இடதுசாரித் தொழிற்சங்க மொன்றின் தலைவர்.

தொழிற்சங்கத்தலைவர்களும், இதர ண்ட ர்க ளும், தொழிலாளர்களும், தோட்டத்துரை, கங்காணிமார்களைக் கண்டதும் சலாம் சாமி, ஆமாம் சாமி போட்டு தலையைச் சொறித்து கூனிக்குறுகி பாதை ஓரத்தில் ஒதுங்கி மரியாதை செய்வதே அந்தத்தோட்டத்து வழக்கம்.

ஆனால் என் அப்பா; என்றுமே எவரைக் கண்டாலும் தலை சொறிவதும் இல்லை. தொழிலாளர்களைக் காட்டிக் கொடுத்து நிருவாகத்திடம் சலுகை பெற்றதுமில்லை. இதனால் என் அப்பா மேல் சங்கத்து ஆட்கள் தனி மரியாதையே வைத்திருந்தனர்.

எமது தோட்டத்தின் ராமசாமித் தலைவர் என்றால் சகல தொழிலாளர்களும் மரியாதை செலுத்துவர். ஆனால் தோட்டத்துரை, கணக்குப்பிள்ளை கங்காணிமார்கள் என் அப்பா மேல் ஒரே எரிச்சலும் வெறுப்பும் கொண்டிருந்தனர் என் அப்பாவை எப்போதாவது போலீசில் குற்றவாளியாகப் பிடித்துக் கொடுத்து அவர் கைகால்களை உடைக்கலாம், அவரது வேலையிலே குற்றம், குறை கண்டு வேலை நீக்கம் செய்து தோட்டத்தை விட்டே விரட்டலாம் என்பதே இவர்களது ஒரே ஆசையும் நோக்கமும்.

என் அப்பாவின் நேர்மையான போக்கு, உண்மையான உழைப்பு விசுவாசமானதும் உறுதியானதுமான தொழிற்சங்கப்பற்று ஆகிய இந்தக் காரணங்களினால் அவரை எவராலும் எதுவும் செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது.

அன்று எனக்கு சரியாக ஞாபகமிருக்கிறது. தீபாவளிப் பண்டிகைக்கு முந்திய முதல்தினம் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குத் தீபாவளிப்பண்டிகைமுற்பணம் வழங்கப்படுகிறது.

தோட்டத்து ஆப்பீசின் முன்னால் தொழிலாளர்கள் குழுமியிருக்கின்றனர். நானும் என் ஐந்து வயதுத் தம்பியும் அப்பாவோடு தீபாவளிக்கு “அட்வான்ஸ்” வாங்க தோட்டத்து ஆப்பீஸ் வாசலில் காத்து நிற்கின்றோம். தோட்டத்துத் தொழிலாளர் ஒவ்வொருவரது பெயரும் வாசிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு அட்வான்ஸ் வழங்கப்படுகிறது. நேரம் சுமார் இரவு ஏழு மணியையும் தாண்டியிருக்கும். எல்லாத் தொழிலாளர்களும் அட்வான்ஸ் வாங்கிக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். இன்னும் என் அப்பாவுக்கு மாத்திரம் அட்வான்ஸ் வழங்கப்படவில்லை.

ஆப்பீசுக்கு நேராகச், சென்றார். அப்பா, தனக்கு இன்னும் அட்வான்ஸ் வழங்கப்படவில்லை என்று துரையிடம் கூறினார்.

துரை கிளாக்கரையும், கிளாக்கர் கணக்குப்பிள்ளையையும், கணக்குப்பிள்ளை கங்காணியையும் ஏலனப்புன்னகையுடன் ஒருவரை ஒருவர் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டனர் இடையில் சிங்கள வார்த்தைகள் சிலவும் பறிமாறப்பட்டன.

“ராமசாமித்தலைவர் நீங்க வேதம்னு நெனைச்சு அட்வான்ஸ் எழுதல, தீபாவளி, முடிஞ்சு பாப்போம்” தோட்டத்துரை அலட்சியமாகக் கூறினர்.

“தீபாவளிக்குத்தானே அட்வான்சு அது முடிஞ்சதுக் கப்புறம் எதுக்கு” என்று சற்று ஆத்திரத்துடனும் கோபத்துடனும் பதிலளித்தார். என் அப்பா

பதிலை எதிர்பார்க்காது என் அப்பா தம்பியை ஒரு கையில் பிடித்தார். “பெரியதம்பி வா” என்று எனக்குக் கட்டளையிட்டார். ஆப்பிசிலிருந்து வீடு நோக்கி நாம் வேகமாகக் கிளம்பினோம்.

நானும் அப்பாவின் அடிச்சுவட்டைத் தொடர்ந்து வீட்டை நோக்கி வேகமாக நடை போட்டேன்.

“தம்பி சங்கர், எதுக்குத் தெரியுமா தொர அப்பிடிச் சொன்னா, நான் அவன்கிட்ட கொஞ்சி ஐயா ஏதாச்சும் பாத் துக் குடுங்கோன்னு கேப்பேன்னு, அட்வான்சு குடுக்க லேன்னு நான் கேட்டப்போ அவனுங்க சிங்களத்தில் பேசினது ஒனக்குக் கேட்டிச்சா, அவனுங்க என்னா சொன்னாங்க தெரியுமா? என்னைப் பார்த்து இவன் திமிறு பிடிச் சவன், இவனைக் கொஞ்சம் வாட்டி எடுப்போமின்னு,” பிச்சைக் காரப்பயலுங்க, நம்ம ஒலைச்ச காசெ நமக்குக் குடுக்க சட்டம் வேற பேசறாங்க. தோட்டத்துல உள்ள மத்த முதுகு எழுப்பு இல்லாத பயலுங்க வலையறானுங்கன்னா நாம ஏண்டா வலையனும். நான் ஒரு அப்பன் ஆயிக்குப் பொறந்த வண்டா” என்று தனது ஆத்திரத்தை என்னிடம் கொட்டித் தீர்த்தார் அப்பா.

தோட்டத்து லயத்தின் எல்லாக் கார்பறாக்களிலும் குப்பி விளக்குகள் அனைந்து விட்டன. ஆனால் லயத்தின் எங்கள் கார்பறாவில் மட்டும் குப்பி விளக்கு எரிந்து கொண்டு இருந்தது. நானும், தம்பியும், அப்பாவும் வீட்டினுள் நுழைந்தோம்.”

அம்மா எங்களைக் கண்டு எழுந்தாள். அம்மா மடியில் அமர்ந்திருந்த தங்கை மீனாட்சியும் எழுந்து அப்பாவின் கையைப் பார்த்தாள். அப்பாவின் கைகளில் ஒன்றையும் காணாது ஏங்கிப் போனாள்.

“என்னங்க அட்வான்சு எடுத்து மீனு வாங்கிக்கிட்டு வரலியா. கொச்சிக்கா எல்லாம் அரைச்ச வச்சிக்கிட்டு இந்தப்புள்ளையையும் தூங்கவிடாம பார்த்துக்கிட்டு இருக்கேனே! என்று ஏக்கமாகக் கூறினாள் அம்மா.

“கண்ணாத்தா, ஏனக்கு அட்வான்சு கெடைக்கலை, கணக்கப்புள்ள நாம வேதக்காரங்கன்னு நெனச்ச நம்ப பேர எழுதலியாம்” ம்..... பார்ப்போம் நாளைக்கு என்று அமைதியாகக் கூறினார். அப்பா.

என்னங்க அவனுகளுக்குக் கண்ணு அவிஞ்சா போச்சி இருபது வருஷமா நாம இந்த தோட்டத்துல இருக்கோம், வருஷா வருஷம் அட்வான்சு வாங்குறோம். நாசமாப்போக,

அவனுங்க தலையில் இடிவிழுக இதுவுமா தெரியல” அம்மா பொரிந்தாள். அப்பா அமைதியாக சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். தேங்காய்ச் சம்பலுடன் இரவு சாப்பாடு முடிந்தது.

தங்கை சினுங்கினாள் அவளுக்கு அப்பா ஏதும் திண்ண வாங்கிக் கொண்டு வரவில்லை என்ற கோபம். தம்பியும் அப்பா ஏதும் வாங்கித்தருவார் என்றுதான் அட்வான்ஸ் வாங்கும் இடத்துக்கு வந்தான். ஆனால் நடந்த நிகழ்ச்சியை நேரில் கண்டதாலும் நடந்து வந்த களைப்பினாலும் அடம்பிடிக்காது சம்பலுடன் சோற்றை வீழுங்கித் தீர்த்தான் தம்பி சுப்பு.

மறுநாள் வீடிந்தது. இன்னும் தீபாவளிக்கு ஒரு நாள் மாத்திரமே இருந்தது. “நமக்கு ஒன்னு மில்லாட்டி காரிய மில்லீங்க. இந்த புள்ள குட்டிகளுக்கு ஏதாச்சும் புது உடுப்பு வாங்கனும். ஏதும் வடைய, பணியாரத்தை சுட்டுக் குடுப போம், இந்தாங்க இந்த காது நகைய கண்டியில போயி அடவு வச்சி ஏதும் வாங்கிக்கிட்டு வாங்க” என்று கூறி அம்மா தன் காதில் அணிந்திருந்த, காதணிகளைக் கழற்றி அப்பாவிடம் கொடுத்தாள்.

அப்பாவும் நகைகளை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினார். “தம்பீ, நீயும் தம்பியும், தங்கச்சியூட்டு அளவு சட்டையை எடுத்தக்கிட்டு டவுனுக்கு பகல் ஒரு மணி போல வாங்க, வீட்டுக்கு சாமாணத்தையும் வாங்கிக்கிட்டு வருவோம்.” என்று அப்பா என்னிடம் கூறிச்சென்றார்.

நானும் தம்பியும் பகல் ஒரு மணியளவில் தங்கையின் அளவுச்சட்டையுடன் அம்மா எழுதிக் கொடுத்த சாமான் சிட்டையையும் எடுத்துக் கொண்டு டவுனுக்குக் கிளம்பினோம்.

டவுனிலே தோட்டத்து ரையின் குடும்பமும், கிளாக்கர், கணக்குப்பிள்ளை, கங்காணிமார்களது குடும்பங்களும் தீபாவளிக்காக பொருட்களை வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டிருந்தன.

வகைவகையான உழிப்புகள், தங்க நகைகள், உணவுப் பொருட்கள், குடிவகைகள் பட்டாசுகள்.

அவர்கள் மூட்டை மூட்டையாக சாமான்களை வாங்கிக் கார்களிலும், லேன்களிலும் ஏற்றிக் கொண்டு தமது வீடுகளுக்குப் புறப்படுகின்றனர். அவர்களது பிள்ளைகளின் கைகளிலேதான் எத்தனை! எத்தனை!! விளையுயர்ந்த விளையாட்டுப் பொருட்கள்!

நானும் எனது தம்பியும் இந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் வீதி ஓரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இரவு மணி ஏழாகியும் எங்கள் அப்பா இன்னும் கண்டியில் இருந்து எங்கள், தோட்டத்து டவுனுக்கு வரவில்லை. நானும் தம்பியும் கண்டியில் இருந்து வரும் பஸ்களைப் பார்த்துப் பார்த்து எமது கண்களும் பூத்துப் போய் விட்டன.

டவுனில் கடைகளெல்லாம் பூட்டப்பட்டு விட்டன. ஒன்றிரண்டு ஓட்டல்கள் மாத்திரம் திறந்திருந்தன. அப்பா இரவு எட்டு மணியளவில் கண்டியிலிருந்து வந்த பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினார். அவர் நன்றாகவே களைத்துப் போயிருந்தார்.

எங்களைக் கண்டதும் அப்பா மூகம் மலரச் சிரித்தார். தம்பியின் தலையைத் தடவினார். எங்களை ஓட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்றார் திண்பண்டங்களை வாங்கிக் கொடுத்தார். தங்கைக்கும் ஒரு பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு நாங்கள் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

வீட்டுக்குள் சென்றதும் தங்கையிடம் அப்பா இனிப்புப் பார்சலை நீட்டினார். அவள் சந்தோஷமாக அவற்றை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினாள்.

“என்னங்க ஒன்னும் வாங்கிக்கிட்டு வரலியா? விசயம் சரிவரலியா?” என்று அம்மா பதட்டத்துடன் அப்பாவிடம் கேட்டாள். விடிந்தால் தீபாவளி.

யாரோ ஒரு போலீஸ் காரன் ஒரு பஸ் டிரைவரை அடித்து விட்டதாகவும் அதனால் போக்குவரத்து பல மணி நேரம் ஸ்தம்பித மடைந்ததாகவும் அப்பா அம்மாவிடம் கூறினார்.

பாவம் அப்பா! எங்களுக்காக சிரமப்படுவதை நினைத்து எங்களுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

இரவு உணவை முடித்துவிட்டு எல்லோரும் நித்திரைக்குச் சென்றோம்.

தங்கை நாளை தீபாவளிக்கு புது உடுப்பு உடுத்தி, பட்டாசு கொழுத்தி மகிழ்ந்து பலகாரம் தின்னும் ஆசையில் சிரித்த முகத்துடன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

“பாவிப் பயலாக, புள்ளைகளுக்கு நல்லநாளும், பெருநாளுமா புது உடுப்பு வாங்குறதை கெடுத்துட்டானுங்களே, புள்ளைகளுக்கு நல்ல பலகாரம், செஞ்சிக்குடுக்க முடியலியே அநியாயம் பண்ணிப்புட்டானுங்களே “பாவிப் பயலாக” என்று அம்மா நித்திரையில் வாய்புலம்பினாள்.

அம்மாவின் புலம்பல் ஒலி கேட்டு நானும் கண்ணிழித்துக் கொண்டேன்.

“உழைப்பவர்கள் உண்ண உணவின்றி வாடும் போது உழுத்தர்கள் உண்டு மகிழ்வதா, எழியவர்கள் துன்பம் கண்டு வலியவர்கள் இன்பம் கொண்டாடுவதா?” என்று என் மனம் என்னையே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டது. படுக்கையை விட்டு எழுந்தேன்.

லயத்துக்கு வெளியில் வந்தேன். தோட்டத் துரையின் பங்களா முதல் கங்காணி மாரின் பங்களாவரை வெளிச்சமாக இருந்தன. அவர்களது பிள்ளைகள் முற்றத்தில் பட்டாசு கொழுத்தி மகிழ்கின்றார்கள். அதைக்கண்டு மது வருந்தும் பெரியவர்கள் மகிழ்கின்றார்கள்.

நான் வீட்டினுள் நுழைந்தேன். உறங்கிக் கொண்டிருந்த தம்பியை எழுப்பினேன். மெதுவாக அவனிடம் விசயத்தைக் கூறினேன். இருவரும் ஸ்டோரை நோக்கி மெதுவாகச் சென்றோம்.

ஸ்டோர் மூன்னால் லொரி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. காவற்கார்கள் நானைய தீபாவளியை இன்றே கொண்டாடத் துவங்கிவிட்டவர் போல நன்றாக சாராயத்தை குடித்து விட்டு குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

நான் லொரியினுள் சத்தமில்லாது மெதுவாக ஏறினேன் லொரியின் உள்ளே வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்ரோல் கேனை ஆடாது அசையாது கையிலெடுத்தேன். அதை ஆட்டிப்பார்த்தேன். அந்தக் கேன் நிறைய பெட்ரோல் இருந்தது. எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது நான் சிரமப்படத் தேவையில்லை. எனது வேலை இலகுவாக முடியும். அளவிலாத சந்தோஷம்.

பெட்ரோல் கேனை கையிலெடுத்தேன். தம்பியோடு வேகமாக வீடு நோக்கிக்கிச் சென்றேன். வீட்டிலிருந்த சில பொலித்தீன் பைகள், அம்மா யவுத்திரமாக சுருட்டிவைத்திருந்த நூல்ப்பந்து, வீட்டின் மூலையில் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த பழைய துனிகள் சிலவற்றையும் எடுத்து முட்டையாகக் கட்டி தம்பியிடம் கொடுத்தேன்.

தீப்பெட்டியையும் பெற்றோல் கேனையும் மெழுகுவர்த்தியையும் நான் கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். தம்பியும் நானும் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினோம்.

தோட்டத்து 'ஸ்டாப்' மார்கனது பங்களாக்கள் அடுத்தடுத்தாற் போல ஒரு மலையின் அடிவாரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தொலைவில் மாட்டுத் தொழுவத்தைப் போல நாங்கள் வசிக்கும் லயன்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

நானும் தம்பியும் அந்த மலைச்சரிவின் பக்கமாகச் சென்றோம். ஓரிடத்தில் அமர்ந்தோம். கொண்டு சென்ற

பெற்றோலை நான் பொலித்தின் பைகளில் ஊற்றினேன். அவற்றைக் கட்டுவதற்கு தம்பி நூலை எடுத்துக் கொடுத்தான். பழைய துணிகளை ஒன்றோடு ஒன்று சேர்த்துக் கட்டி பந்தமாக்கினேன். அவைகளை நான் பெற்றோலில் நனைத்துக் கொண்டேன்.

தீப் பெட்டியையும், மெழுகுவர்த்தியையும் நான் கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். இப்போது மலையடிவாரத்தை ஒரு முறை எட்டிப்பார்த்தேன்.

மத்தியிலே தோட்டத்துரையின் பங்களா சுற்றி வர வேலி அமைத்தாற்போன்று இலிகிதர் கணக்குப்பிள்ளை, கங்காணிமார்களது பங்களாக்கள்.

எங்கும் ஒரே வெளிச்சம் அங்கே கூத்துக்களும் சும்மா ளங்களும் நடைபெற்றன. இதனைக்கண்டு எனது கோபம் பன்மடங்காக அதிகரித்தது. என் தம்பி சுப்பு, தங்கை மீனாட்சி ஆகியோரது வாடிப்போன, பிஞ்சு உள்ளங்களின் வேதனைகள், அப்பாவின் சோர்ந்துபோன முகப்பார்வை அம்மாவின் விரக்தியான வாய்ப்புலம்பல் என் மனக்கண் முன் நிழலாடின.

பெற்றோல் பொட்டலங்களையும், தீப்பந்தங்களையும் விரைவாக எடுத்துத் தறுமாறு தம்பிக்குக் கட்டளையிட்டேன்.

தம்பி ஒரு விடுதலை வீரனைப்போல என் கட்டளைகளை சரியாகவும் உறுதியாகவும் நிறைவேற்றிக் கொண்டிடிருந்தான்.

சற்று நேரத்தில் நானும் தம்பியும் மலையடிவாரத்தை எட்டிப்பார்த்தோம். பங்களாக்கள் தீப்பற்றி எறிந்தன.

அவை பற்றி எறியும் போது எழும் வெடிப்பொலிகள் படார் படார் என பட்டாசு கொழுத்துவது போல எமது காதுகளில் ஒலித்தன.

- நன்றி - விடிவு -

கருவறை தற்கொலை

உலக வாழ்க்கை இனிமையானது. சுதந்திரமானது, வினோதமானது என பலரும் கூறும் அறிவுரைகளை தாயின் கருவறையில் இருந்தவாறே கேட்டு மகிழ்கின்றேன்.

அந்த அறிவுரைகளைக் கேட்ட ஆர்வத்தில் தாயின் வயிற்றிலிருந்து எப்படியும் பிரசவித்து விட வேண்டும். உலக வாழ்வின் இன்பமான, இயற்கைக் காட்சிகளைக்கண்டு, களித்து அனுபவிக்க வேண்டும். எனும் ஆவலினால் என்னை மறந்து நான் தாயின் கருவறையில் இருப்பதையும் மறந்து எழுந்து துள்ளிக் குதித்தேன்.

எனது தாய் 'ஐயோ, அம்மா, குழந்தை முண்டுகின்றதே' என வயிற்றைப் பிடித்து கட்டிலில் புரண்டு அலரித்தடிக்கும் ஓசை கேட்ட பின்புதான் நான் சுயநினை விற்கு வந்தேன்.

ஆம் நான் சந்தோஷத்தில் துள்ளிக்குதிக்கும் போது எனது சந்தோஷத்துக்கு ஏற்றவாறு தாயின் கருவறையில் இடம் இல்லாததால், கருவறை இழுபடும் போது தாயால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத வேதனை.

பொறு குழந்தாய் பொறு இன்னும் சிறிது நாளில் என்னோடு கொஞ்சி விளையாடலாம்" என தாய் தன் வயிற்றில் தட்டி எனக்கு புத்தி சொன்னபோது அடங்கி, சுருண்டு, அமைதியாகி தாயிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதாக முடங்கிப் படுத்தேன்.

எனது அம்மா மகப்பேற்றை அன்மித்து விட்டதால் டாக்டர் அவருக்கு மாலை நேரத்தில் சுத்தமான காற்றைச் சுவாசித்து வீதியில் உலாவி வருமாறு அறிவுரை கூறியுள்ளார்.

அவ்வாறு உலாவி வரும் போது வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்கு சுத்தமான சுவாசம் ஏற்படும் என்றும்,

தாய்க்கும் சுகப்பிரசவம் ஏற்படும் என்றும் பலர் கூற
கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்

அன்று ஒருநாள் போயா நோன்மதி தினம், மாலை
வேலை பூரண நிலவு பிரகாசமாக குளிந்த ஒளியை பரப்
பிக் கொண்டு இருக்கின்றது.

அம்மா என்னை வயிற்றில் சுமந்தவளாய் உலவுவதற்
காகச் செல்கின்றாள்.

கருவறையில் நான் அமைதியாக இருக்கின்றேன்.
அம்மா சிறிது தூரம் நடந்து செல்லும் போது ஏதோ
என் காதுகளில் ஒலிக்கின்றது. காதுகளை கூர்மையாக்கி
அவதானிக்கின்றேன்.

“புத்தம் சரணம் கச்சாமி
தர்மம் சரணம் கச்சாமி
அதின்னா தானா வேரமலி சிக்கா”
பதம் சமாதி ஆமி..... என்று

அழகாக வாழ்வில் கடைபிடிக்க வேண்டியதை வாழ்வின்
நிலையாமையை பாட்டாகப்பாடுகின்றார்கள்.

“பெளத்தமதம் புனிதமானது. அன்பு நெறியை தெய்
வமாகக் கொண்டது. பஞ்சமாபாதங்கள் பாவமான கொரி
யங்கள் செய்யக்கூடாது. உயிர்களை கொலை செய்வதை
பெளத்தம் வெறுக்கின்றது. மிருகங்களிடத்தில் அன்பு
செலுத்த வேண்டும். இதுவே பெளத்தமதக் கோட்
பாடாகும்” என்று போதிமர நிழலினின் பொளத்த விகா
ரையின் போதனை ஒலி கேட்கின்றது.

எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்தது. எவ்வளவு
புனிதமான மனிதர்கள். உண்மையிலேயே நான் பூமியில்
பிறந்து இவர்களுடன் வாழ்வதற்கு கொடுத்து வைத்திருக்க
வேண்டும். ஆண்டவேனே எனக்கு நன்றிகள் என்கை
தூக்கித் தொழுதேன், கருவறையில்.

எனது அம்மா, "அம்மா" என்று வயிற்றைப்பிடித்
தாள், நான் மௌனமானேன்.

என் காதுகளில் தெளிவாக ஏதோ கேட்கின்றது.
அவதானிக்கின்றேன்.

"ஆமா, அதின்னாதானா, வேர மனிசிக்கா, காமே,
சுமெச்சான்னு ஆழகா படிப்பானுக. ஆனா கண்ட கண்ட
படி மனுஷன நாய்மாதிரி சுட்டும் வெட்டியும் அடிச்சும்
கொல்லுவானுங்க.

நேத்து நாம ரோட்டுல பாக்கலே டயர் போட்டு மனு
ஷன நடு ரோட்டுல எரிச்சத, காஞ்சிபோன பொன ஒன்ன
நாய்கள் திங்கள். கள்ளப்பயலுகளுக்கு கச்சாமி வேற

நாய், நரி ஆடு, மாடுகளை கொல்லுறதுதான் பாவம்.
ஆனா போன வருஷம் தமுல் சிங்கள கொலப்பத்துல
என்னா மாதிரி எங்கல அடிச்சானுங்க. விடெல்லாம்
கொழுத்தினானுங்க, கொழந்த குட்டிகள் எல்லாத்தையும்
பாவம் பாக்காம கொன்னு குவிச்சவனுங்க. சாத்தான்
வேதம் ஒதுறமாதிரி தர்மத்தைப் பத்தி பெருசா சொல்லு
ற"னுங்க பாவிப்பயலுக.

புத்திகெட்ட புத்தமதமாம், பஞ்சமா பாதகமா? என்று
ஒரு தமிழர் வேதனையில் கத்தும் ஒலி என் காதுகளில்
கேட்கின்றது. எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. நான்
தமிழனாகப் பிறந்து விட்டால் எனக்கும் இந்தக் கதி
தானா? ஐயோ வேண்டாம் இந்த பாவப்பிறவி என்று
கூனிக் குறுகிவிட்டேன்.

இப்போது முன்பு போலநான் துள்ளிக் குதித்து விளை
யாடுவது குறைவு, எனக்கு ஒரே அச்சம், பயம், என்னை
யும் டயரில் போட்டு எரித்து கொன்றுவிடுவார்கள் என்று.

அம்மா அடிக்கடி "குழந்தை இப்போது துடிப்பது
குறைவு டாக்டரைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று
கூறிக் கொள்வாள்.

மற்றும் ஒருநாள் அம்மா உலாவச் சென்றாள், அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையாக இருக்க வேண்டும், மாலை வேளை ரம்மியமான குளிர் காற்று ஜில் லென்று வீசியது. அம்மா மெதுவாக நடந்து உலாவருகின்றாள்.

அமைதியான அந்த மாலை வேளையையும் கிழித்துக் கொண்டு இனிமையான வாத்திய ஒலியும், கீத ஒளியும் கேட்கின்றது.

அல்லலுயா, அல்லலுயா என்று பாடியவர்கள் பாட்டை நிறுத்தி ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்.

பரமண்டலத்தில் இருக்கும் எங்கள் பிதாவே உம் முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக உம்முடைய பரலோகம் இப்பூவுலகிலும் உண்டாகக் கடவதாக

பிதா, சுதன், பரிசுத்த ஆவியின் பெயரால் ஆமென்."

நாங்கள் எல்லோரும் பரலோகத்தில் இருக்கும் எம் முடைய பிதாவான சுர்த்தரின் குழந்தைகள். பரிசுத்த ஆவியின் குமாரனான இயேசுமகாராஜாவை என்றும் ஸ்தோத்திரம் செய்து சுவர்க்கத்தை அடைவோமாக

என்று போதனை நடைபெறுகின்றது. அது ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயமாக இருக்க வேண்டும்.

"ஆமா, யேசு மவராசன், பரிசுத்த ஆவியின் குமாரனாம். அப்பன் பேரு சரியா தெரியாதவனெல்லாம் ஆண்டவன், தெய்வம்., ஆனா இங்க ஏதாவது தப்பா, தண்டாவா பொறந்திட்டா மட்டும் அசிங்கம். சமூகத்தில எடம் இல்லே.

"கடவுள் இனைத்ததை மனிதன் பிரிக்காதிருப்பானாக" என்று பைபில் அழகா சொல்லுவானுங்க ஆனா வேறே சமயத்தில் உள்ளவன் வேதகாரப் புள்ளய பொடியனை கலியானம் கட்டிட்டா, பெப்டிசம்', ஞானஸ்னானம்' எடுக்கனுமாம் வேதக்காரன் மட்டும் தான் சொர்க்கத்துக்கு போவானாம் மத்தவன் நரகத்துக்காம் அதையும் பாத்துப் புடுவோம். இவனா நானா நரகத்துக்குப் போவதின்னு.

எனக்கு ஆச்சரியமாகவும் கேள்விக் குறியாகவும் இருந்தது. வீதிக்கு வீதி, சாதிக்கு, சாதி சமயமா?

'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்று வாழ்வது தான் மனித இனம்' என்று எண்ணி மகிழ்ந்தேன். என்ன அக்கிரமம், அநியாயம், இத்தனை பிரிவுகளா? நான் பிறக்காமலே இருந்து விடலாமே என்று எனக்குள் எண்ணி வேதனைப்பட்டேன்.

முன்னர், பிறந்து உலக இன்பங்களை அனுப்பனிக்க ஆசைப்பட்ட நான் இப்போது பிறக்கும் நாள் நெருங்குவதைக்கண்டு வேதனைப்பட்டேன்.

இப்போது என் ஆட்டம் பாட்டம் எல்லாம் அடங்கியேவிட்டது.

இன்றும் வழக்கம் போல அம்மா உலாவ ஆயத்தமானாள். எனக்கு மகிழ்ச்சியும் இல்லை, சுறுசுறுப்பும் இல்லை.

அம்மா வீதிவழியே நடக்கின்றாள் நானும் காதை கூர்மையாக்கி இன்று ஏதும் புதிய செய்தி கிடைக்குமா என அனதானிக்கின்றேன்.

அல்லாஹு அக்பர், அல்லாஹு அக்பர்
லாஹிலா ஹா இல்லல்லாஹு
முஹம்மது ரசூலல்லாஹு
அய்யானப்பல, அய்யானப்பல - என்று

ஓசை பிரளாத ஒலி என்னை கவர்ந்திழுக்கிறது. இறைவனைத் தொழ வாருங்கள், விரைந்து வாருங்கள் ஆண்டவனே தலைவன், அவனது திருத்தாதன் முகம்மதுவே என்று ஒலிக்கும் ஒலி அது.

ஆண்டவன் ஒருவனே. நாம எல்லோரும் சகோதரர்கள். நாங்கள் பாவம் செய்யக்கூடாது. மரணித்த பின் இறைவனிடம் கபூரில் கணக்குக் கொடுக்கவேண்டும், நன்மை செய்தவர்கள் சுவர்க்கத்துக்கும் தீமை செய்தவர்கள் கொடிய நரகத்துக்கும் தள்ளப்படுவார்கள். சகோதரர்களே என்று போதனை தொடர்கிறது.....

ஆமா இவன் செத்து சொர்க்கத்துக்குப் போவான்
நா இருக்கிறதே சொர்க்கத்துலதான் ஆமா அல்லாஹு
அக்ப்பர்னுமட்டும் சத்தமா சொல்லுவானுங்க, எவன்
கடவுளுக்குப் பயந்து வாழுறான். சந்திக்கு சந்தி, ஊருக்கு
ஊரு. குடிகாரன், கொள்ளக்காரன் இவன் எல்லா இவங்க
மதத்துலதான் கூட.

ஒத்துமையைப்பத்தி சொல்லுறானாக ஆனால் ஆம்பல
மட்டுதான் பள்ளிக்குப் போகலாமாம், பொம்பளை
பள்ளிக்குப் போன சுத்தமில்லையாம்.

20 ஆம் நூற்றாண்டிலே இப்புடியும் அடிமைத்தனமா
ஒரு ஆம்பளை நாளு பொம்பளை வச்சுக்கலாம், அதே
மாதிரி ஒரு பொம்பளை நாளு ஆம்பளைகளை வச்சிக்
கிட்டா சூத்தமாம் இது என்னையா ஞாயம்.

சகோதரத்துவமாம் ஒத்தமையாம் ஈராக்கு, ஈரானு
வருஷக்கனக்கா வெட்டி, கொத்தி கொன்னுக்கிறானாக.

கோட்டா ஆண்டவன் பெயரால நடக்கிற புனித
(ஜிஹாத்) யுத்தமாம். இது என்னா ஐயா தர்மம். எல்லாப்
பயலுகளும் ஏமாத்துக் காரணுங்கதான் "ஏதோ புலம்பல்
ஒலி.

எனக்கு மயக்கம் வருவது போல் இருந்தது. தலை
சுற்றியது. கருவறையில் தொப்பென விழுந்தேன்.

அம்மாவின் வயிறு பாரமாகி விட்டதாகவும். சில்
லென்று இருப்பதாகவும் அப்பாவிடம் கூறினார். உடனே
நடந்து கொண்டிருந்த வீதியின் அருகில் இருந்த மருத்துவ
மனைக்குச் சென்றார்கள்.

டாக்டர்கள் அம்மாவை பரிசோதித்தனர். குழந்தை
சுகமாக இருப்பதாகக் கூறினார். பெற்றோர் மகிந்தார்கள்.

நான் பதறினேன் இவர்கள் சமயத்தில் நான் பெண்ணா
கப் பிறந்துவிட்டால். எனக்கு அடிமைத்தனமா? ஆண்ட
வனைத் தொழ பள்ளிவாசல் செல்ல முடியாதா? ஆண்களுக்கு

சரிநிகராக வாழமுடியாதா? ஐயோ ஆண்டவனே என்னை இந்தச் சமயத்தில் பெண்ணாக மாத்திரம் படைத்து விடாதே என கண்ணீர் சிந்தி மன்றாடினேன்.

இன்றுதான் என்வாழ்வின் கடைசி உலா செல்லும் நாள்; என் அம்மாவின் கருவறையில்

அம்மா நிறை மாதக் கற்பிணியாக மெதுவாக அடிமேல் அடிவைத்து உலா செல்கின்றாள்.

வழக்கம் போல என் காதுகளை கூர்மையாக்குகின்றேன்.

டாங்..... டாங்..... டாங்..... டாங்..... அருமையான ஆலய மணி ஒசை.

ஓம் உஜிருதாயே நம ஓம் சிரசாயேரம்.

ஓம் சரஸ்வதியே நம..... என்று அடுக்கடுக்கான சமஸ்கிருத பாசையின் பூஜை ஒலி.

இறைவன் அன்பு வடிவானவர், சோதி வடிவானவர். ஒவ்வொருவர் நெஞ்சங்களிலும் எம்பிரான் குடியிருப்பார். அன்பே சிவம். ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன். எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள்..... அருளுரை. அது ஒரு சிவராத்திரிதினம்.

ஆமா. ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவனாம் ..... எத்தனையே சாதி இவங்களுக்குள்ள.

குலத்துக்குக் குலம் சாதி. சாதிக்கு சாதி கோத்திரம் கோத்திரத்துக்குள்ள கோத்திரம் அத்தனைக்கும் வேற வேற சாமி இவன்களுக்கு வேற ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவனாம்.

ஒசந்த சாதி, எலக்க சாதின்னு செட் செட்டா சாதி இருக்கு. ஒசந்த சாதிக் காரன் எலக்க சாதிக் காரன் வீட்டுல சாப்பிட, தண்ணீர் குடிக்க மாட்டான்.

சாதிவிட்டு சாதிமாறி கலியாணம் கட்டினா நஞ்சு கொடுத்து கொன்னுபுடுராணுங்க. இவங்க மொகர கட்டைக்கு அன்பே சிவமாம்: சவப்பயலு கல்லக்கண்டா ரும்பிடுரான், மண்ணக் கண்டா ரும்பிடுரான் ஆத்திர அவசரத்துக்கு வெளிக்குக் கூட ஒரு கல்லுல ஒக்கார முடியாம பண்ணி புடுவானனுங்க போல இருக்கு.....

இவை எல்லாம் என்காதுகளில் பட்டதும். இரும்பைக் காச்சி தலையில் ஊற்றியது போல இருந்தது. கடவுளே என்னை இந்துவான இந்த மதத்தின் குறைந்த ஜாதியில் பிறக்க வைத்து விடாதே என மன்றாடினேன்.

என் இதயத்துடிப்பு பல மடங்காக அதிகரித்தது.

கடவுளே என்னை மனித இனத்தில் பிரப்பித்து விடாதே என ஏங்கினேன். நான் கருவறையில் தொடர்ந்தும் இருக்க வரம் கொடு என இறைவனை இறஞ்சினேன்.

இறைவன் என் முறைப்பாடுகளை கேட்டு இரங்குவதாகத் தெரிய வில்லை. பூவுலகில் நான் ஜனணிக்க வேண்டும் என்பதுதான் விதியோ என அஞ்சினேன்.

அம்மா திடீரென கட்டிலில் புரண்டாள். ஆ.....ஊ..... என அலறினாள். டாக்டர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். அம்மாவைச் சுற்றிலும் டாக்டர்கள். பரிசோதனை நடக்கின்றது.

குழந்தை பிரசவிக்கப் போகின்றது. என பலரும் பேசிக் கொள்ளும் ஒலி என்காதுகளில் கேட்கின்றது.

ஐயோ! யாரோ என்னை பலவந்தமாக தள்ளுவது போன்ற ஓர் உணர்வு.

நான் பயத்தினாலும் அதிர்ச்சியினாலும் ஒன்றும் செய்ய வழியில்லாது தற்கொலை செய்து கொள்ள முயல்கின்றேன்.

கைகளை நீட்டி அங்கும் இங்கும் ஏதும் தென்படுகின்றதா என தடாவுகின்றேன்.

என் அதிஷ்டவசமாக எனக்கும் தாய்க்கும் கருவரையில் உடலாலும் உணர்வாலும், உணவாலும் தொடர்பு தந்த அந்தக் கொடியை பற்றுகின்றேன்.

இறைவா நீ கொடுத்த உயிரை சந்தோஷமாக ஏற்கின்றேன். என்றோ எப்போதோ மானுட சமூகம் திருந்தி ஒற்றுமையாக வாழும் பொழுது என்னை மனிதனாக பூமியில் இறக்கிவிடு.

இப்போது நான் செய்கின்ற இந்தக் காரியம் தப்பானதாக உனக்குத் தென்படலாம்.

நான் பூமியில் பிறந்து அல்லல் படுவதை இதுவிட மேலானது “என்று கூறி இறைவனை கை கூப்பி தொழுகின்றேன்”

என்னை ஆக்கி, ஊட்டி வளர்த்த அந்த கருவறை நச்சுக் கொடியை அன்போடு பற்றுகின்றேன்.

“ஆக்கிய உன்னால் அழிவதில் மகிழ்கிறேன். இந்த அவலமான மானுட இனத்தில் பிறந்து அல்லலுறுவதை நீ தடை செய்ய வேண்டும் தாயே” என்று கூறி அந்த நஞ்சுக் கொடியை என் கழுத்தில் இருக்கமாகச் சுருக்கிட்டுக் கொள்கிறேன். ....

சிறிது நேரத்தில், டாக்டர்கள் பலவித போராட்டத்துக்கும் மத்தியில் இறந்த குழந்தையை கையில் எடுக்கின்றனர்.

குழந்தையின் கழுத்தில் நஞ்சுக்கொடி சுற்றி இருக்கின்றது.

பலர் பேசுகிறார்கள் “மாலை சுற்றி பிறந்த பிள்ளை மாமனுக்கு ஆகாது” என்று.

ஆமாம்! ஏன் இவர்கள் எவருக்குமே ஆகாதவர்கள் தானே.

தொப்பித்தோட்டம்

(சிந்தாமணி 3/7/88)

“கூ... ஊ... கூ... ஊ... சுக்குப் பக்கு நீலக்காரி தொப்
பித்தோட்டம் நாங்க போற கப்பலிலே ஜனக்கூட்டம்
கூஊ... கூஊ...”

பாடசாலை மாணவர்களது விளையாட்டு, அதாவது
ஆண்டு ஒன்று மாணவர்களது விளையாட்டு. ஒருவர்
தோளை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு ரயில் வண்டி ஓடுவது
போல அங்குமிங்கும் ஓடி விளையாடுகின்றனர்.

மைதானத்தின் மற்றொரு மூலையில் இன்னும் சில
சிறுவர்கள். சிறு சிறு தட்டான்களைப் பிடித்து அவற்றின்
வாஸ்களிலே சிறுசிறு கற்களைக் கட்டி பறக்க விடுகின்றனர்.

வாஸ்களுடன் சிறு சிறு கற்களைச் சுமந்து கொண்டு
பறக்க முடியாது அவை தத்தளிக்கின்றன.

“உன் புருஷன் செத்துப் போனான். கல்லுத் தூக்கம்
மாமாரி கல்லுத்தூக்கம்மா...” என்று எல்லா சிறுவர்களும்
சேர்ந்து உரக்கப் பாடுகின்றனர்.

இந்நிகழ்ச்சி எனக்கு ஒரு வினோதமானதும், விசித்தி
ரமானதுமாகும். இவர்களது இந்த விளையாட்டுக்கள்
எனக்கு என்றும் புதிதாகவே காணப்பட்டன.

இந்தப் பாடசாலை மாணவர்கள் சரளமாகப் பாடு
கின்றபாடல்களும் விளையாட்டுகளும் என்றுமே நான்
கல்வி கற்ற நகரப் பாடசாலையில் கேட்டதுமில்லை;
புத்தகங்களில், சஞ்சிகைகளில் படித்ததுமில்லை.

இச்சின்னஞ் சிறு சுகள் இவ்வாறான பாடல்களை
உணர்ச்சி ததும்ப பாவத்துடனும், தாளத்துடனும் மனப்
பாடமாக இவ்வாறு பாடுவது என்னுள் ஒரு பலமான
சிந்தனையைத் தூண்டி விட்டது.

ஒரு நாள்; நான் ஆசிரியர் ஓய்வு அறையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். இந்த அறைக்குப் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள ஆண்டு பதினொன்று வகுப்பறையில் சமூகவியல் ஆசிரியர் படிப்பிக்கும் ஓசை என் காதுகளில் விழுந்தது.

“மாணவர்களே, இன்று இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் என்று அழைக்கப்படுவோர்களைப் பற்றி நாம் ஆராய்வோம்.

இவர்கள் 1800 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட கூலித் தொழிலாளர்களாவர்.

இவர்கள் வெறும் காடாகக் கிடந்த இலங்கைத் தீவை செல்வம் கொழிக்கும் பூமியாக மாற்றியவர்கள். பயனற்றுக் கிடந்த இலங்கையின் மலையகக் காட்டுப் பகுதிகளை பயன் தருகின்ற மண்ணாக மாற்றியவர்கள்.

இவர்களே கோப்பி, தேயிலை.றப்பர் ஆகிய அந்நியச் செலாவணியைத் தேடித் தரும் பணப்பயிர்களை முதன் முதலாக எமது மண்ணுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள்.

ஆங்கிலேயர்களால் இவர்கள் தென் இந்தியாவிலிருந்து ஆடு, மாடுகள் போல் இலங்கைக்கு இறக்குமதி செய்யப் பட்டவர்கள்.

கடினமான உழைப்பாளிகளும், உண்மை விசுவாசிகளுமான இவர்களது உழைப்பின் சுரண்டல் மூலமாகவே இந்நாட்டின் ரயில் பாதைகளும், பெரும் வீதிகளும் இன்று அமைந்துள்ளன.

இந்திய நாட்டிலே ஏற்பட்ட பஞ்சம், பசி யட்டினி வறுமை போன்ற துன்பங்களுக்கு ஈடு கொடுத்து வாழ முடியாத இம் மக்களை ஆங்கிலேயர்களின் கைக் கூலிகள் (ஏஜண்டுகள்) ஆசை வார்த்தைகள் கூறி ஏமாற்றி இலங்கைத் தீவிற்கு கொண்டு வந்தனர்.

நல்ல உணவும், கொழுத்த ஊதியமும், சொகுசான இருப்பிட வசதியும், தேயிலைச் செடிகளின் அடியிலே மாசியும் விளைவதாகக், கூறியே இவர்களை ஏமாற்றி ஏஜன்டுகள் இலங்கைத்தீவிற்கு அழைத்து வந்தனர்.

தமது குழந்தை குட்டிகள் வயிறாற உண்ண வேண்டும். தமது குடுப்பம் தழைக்க வேண்டும் என்று வேதனையுற்ற இம்மக்கள் இலங்கைத் தீவில் வசதியாக வாழ்ந்து வயிறாற மனைவி மக்களுடன் உண்டு மகிழலாம் என எண்ணியே இலங்கை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

ஒரு சிலர் குழந்தை குட்டிகளைப் பிரிந்து தனியாக வர மனமின்றி அவர்களையும் அழைத்து வந்தனர். இன்னும் சிலர் தாம் உழைத்து மனைவி மக்களுக்கு பணம் அனுப்புவதாகக்கூறித் தனிமையாகப் புறப்பட்டனர்.

இன்னும் சிலர் குழந்தைகளை முதியவர்களின் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு சுணவனும் மனைவியுமாக உழைத்து நிறைய சம்பாதிக்கலாம் என எண்ணிப் புறப்பட்டனர்.

இவர்கள் அனைவரும் வசதியாக வாழ்வதற்கு போதிய பொருள் ஈட்டியதும் மீண்டும் தாயகம் திரும்பி இன சனத்துடன் சேர்ந்து மகிழ்ச்சியாக வாழும் நோக்கிலேயே இலங்கைக்கு வந்தனர்.

இலங்கைக்கு வந்தவர்கள் வந்தவர்கள் தாம். அவர்கள் என்றுமே மீண்டும் தாயகம் திரும்பவில்லை.

அவர்கள் தென் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு கப்பலிலே கொண்டு வரப்பட்டபோது பலர் கடல் சுவாத்தியத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாதும் சில குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள் நோய் காலநிலை மாற்றத்தினால் கொடுக்க முடியாமலும் நோய்வாய்ப்பட்டு கப்பலிலேயே இறந்தனர்.

இறந்தவர்களது சடலங்கள் மீன்களுக்கும் கடல் வாழ் உயிரினங்களுக்கும் இரையாக கடலில் தூக்கி வீசப்பட்டன.

எஞ்சியோர் இலங்கையின் தலை மன்னார் துறைமுகத் துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். தலை மன்னார் தங்கு மடத்தில் போதிய வசதியும், சுகாதார வசதியும் இல்லாததால் பலர் தொற்று நோய்களினாலும் வயிற்றோட்டம் வாந்தி பேதியினாலும் இறந்தனர்.

ஏனையோர் தலைமன்னாரில் இருந்து கால்நடையாக 200, 300 மைல்கள் கடந்து மலையகப் பகுதிகளுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

வழிப் பயணத்தில் இறந்தோர் நாய்களுக்கும், நரிகளுக்கும் இரயாக்கப்பட்டனர்.

எஞ்சியோர் மலையகப் பகுதிகளின் காடுகளை அழிக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட போது சிலர் விஷ ஜந்துக்களால் கடியுண்டும், கொடிய நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டும் இறந்தனர்.

இவர்கள் அனைவரது சடலங்களும் தேயிலை, றப்பர், கோப்பிச் செடிகளுக்கு உரமாகப் புதைக்கப்பட்டன.

இந்தியத் தமிழர்களது கடுமையான, உண்மை விசுவாச உழைப்பினாலும் அவர்களது ஊண் உதிரத்தினாலுமே இன்று எமது மலையக மண்ணிலே ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் தேயிலை, றப்பர், கோப்பித் தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை நாம் என்றும் மறந்து விடக் கூடாது.

கணவனை இழந்த மனைவி மார்கள், பெற்றோர்களை இழந்த சின்னஞ் சிறுசுகள் தம் வயிறு வளர்ப்பதற்காக தம் மென்மையான, பிஞ்சுக் கரங்களால் உழைக்கத் தொடங்கினர்.

கடினமாக உழைப்பதற்கு தமது உடல் இடம் கொடுக்காத சிலர் கல்லைத் தூக்கி, மண்ணைத் தூக்கி வயிறு வளர்க்கத் தொடங்கினர்.

இன்று இவர்களது இந்த சோக காவியம் நடைபெற்று 150 வருடங்கள் கடந்து விட்ட போதிலும் இந்த வேதனை நிகழ்வுகளும், நினைவுகளும் மலையகத் தமிழர்களைப் பொறுத்த மட்டில் என்றும் அழியாச் சுவடுகளே''

ஆசிரியர் விறுவிறுப்பான ஒரு பாடத்தினை நடத்தி முடித்தார்.

இப்பொழுதுதான் என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது இப் பிஞ்சுக் குழந்தைகளின் விளையாட்டினதும் அவர்களின் விளையாட்டுப் பாடல்களினதும் ஆழமான அர்த்தங்கள்

அந்த பிஞ்சு உள்ளங்களின் அடிமனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்ட அந்த வேதனைச் சம்பவமே இன்று வேடிக்கை விளையாட்டாக அவர்கள் விளையாடுகின்றனர்.

சின்னஞ்சிறுசுகளின் உள்ளத்திலே அவர் தம் அடிமனத்திலே ஒங்கிப் பதிந்து விட்ட இந்தச் சோக நினைவுகளும், அதன் தாக்கங்களும் என்றாவது ஒரு நாள் மறைந்து விடுமா அல்லது இன்னும் தலைமுறை தலைமுறையாக வளர்ந்து வருமா என்று நான் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கிய போது என்னை அறியாமலே என் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன.

இந்த கண்ணீர்த் துளிகள், ஆறாகக் கடலாகப் பெருகி அந்த ஆத்மாக்களின் அடிச்சுவடுகள் நீந்தி விளையாடும் இன்ப சமுத்திரமான வாழ்வொன்றை நாம் இந்த மண்ணின் விசுவாசிகளாக இருந்தால் நிச்சயம் அமைத்துக் கொடுத்தேயாக வேண்டும்.

மௌன ஊர்வலம்

“அத்தான் நான் பதினாறு வயது கன்னியாக இருந்த போது மனதார ஒருத்தரையே நேசிச்சேன், பதினெட்டு வயதிலே நான் காதலிச்சவரையே மணமுடித்தேன். இப்போ இருபத்துநாலு வயதிலே இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் தாயாகிவிட்டேன். அப்பாடா இந்த எட்டு வருட இன்பவாழ்க்கை என்பது வருட வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கழித்த மாதிரி இருக்க” என தன் கணவன் மோகனிடம் ஜானகி கண்களில் நீர்ததும்பக் கூறினாள்.

அவளது முகத்திலே துன்பக் கலை கிறல்களைக் கண்ட மோகன். “ஜானகி! ஏன் நீ இவ்வாறெல்லாம் கூறி உன்னையே குழப்பிக் கொள்கின்றாய், எட்டு வருடமல்ல எட்டாயிரம் பிறவிகளில் மோகனும் ஜானகியும் கணவன் மனைவியாகத்தான் பிறக்கப் போகின்றார்கள்” என நா தழு தழுக்கக் கூறினான்.

“அத்தான் இப்போ நீங்க டாக்டரோட கதைச்சது என் காதிலே நல்லா கேட்டது. அவர் உங்ககிட்டே சொன்னதை நானும் நல்லா கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். உங்கள் மனைவியின் நோய் இனிசுகப்படுத்த முடியாத அளவு வளர்ந்து விட்டது நிச்சயமாக இன்னும் மூன்று மாதத்தில் அவள் இறந்து விடுவாள் என்று அவர் சொன்னது என்காதிலும் விழுந்தது ‘பிலட் காஸர்’ மாற்ற முடியாதுன்னு நானும் படிச்சிருக்கேன். அத்தான் நான் இறந்த பிறகு நீங்க என்னசெய்வீங்க” என்று கூர்மையான பார்வையுடன் தன் கணவனை நோக்கிக் ஜானகி.

“ஜானகி அப்படிச் சொல்லாதே அம்மா, என்ஜானகி இறந்து விட்டாள் என்ற சொல்லைக்கூட என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. நீ உயிரோடு இருக்கும் வரை தான் நான் உணர்ச்சியுள்ள ஜீவனாக இவ்வுலகில் வாழ முடியும் நீயும் இல்லாவிட்டால்.....எனது ஜீவனும் நின்று

விடும் பின் எமது பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுப்பதற்காக மாத்திரம் உயிர்கொண்ட பிணமாகத் தான் நான் வாழ்வேன் இது சத்தியம் ஜனாகி, சத்தியம்” என்று மோகன் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல அலறினான்.

“அத்தான் கோவச்சிங்காதிங்க ஒன்று மட்டு ஒங்ககிட்ட சொல்லுறேன் எப்பவும் என் மனசுல ஒருத்தருக்குத்தான் இடமுண்டு, இடங்கொடுத்தேன் வாழ்ந்தா அவரோட வாழ்னும் இல்லாட்டி காலம் முழுதும் கன்னியாகவே வாழ்னும் என்னும் உறுதியோட இலட்சியத் தோட வாழ்ந்து உங்களை கை பிடிச்சேன். எனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த அன்பு மனத்திலே வேறு ஒருத்தருக்கும் இடங்கொடுத்திடாதிங்க, அத்தான் ஏனென்றால் நான் கற்புடன் வாழ்ந்தேன்னு சொன்னால் அது எந்த அளவுக்கு உங்கள் மனதிலே நான்பதிந்து விட்டேன் என்பதிலேதான் இருக்கு. உங்கள் மனதிலே நீங்கள் வேறு ஒருத்திக்கு இடம் கொடுத்து விட்டால் நான் உங்க மனசு நெறைய இடம் புடிச்சி கற்பு நெறியில் ஒழுக வில்லை என்பதுதான் அர்த்தம். அகனாலேதான் அத்தான் நான் உங்களை கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். வேறு ஒருத்திக்கு உங்கள் மனதிலே இடம் கொடுத்திடாதிங்க” என்று மூச்சு விடாமல் கூறி மோகனது மார்பில் முகம் புதைத்து குழந்தை போல விம்மி விம்மி அழுகின்றாள் ஜானகி.

ஜானகி!!! உனக்கு பைத்தியமா பிடிச்சிருச்சி கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மாத்திரம் சொந்தமானதல்ல, ஆண்களுக்கும் கற்பு உண்டு. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்பதுதான் நம் தமிழ்மரபு நான் என்ன சாதாரண உடல் இன்பங்களுக்கு மட்டும் அடிமையாகும் மிருக உணர்வு கொண்ட மனிதன் என்று நினைத்துவிட்டாயா? மனித உருவில் நடமாடும் மிருகங்களைப்போல என்னையும் எடை போட்டு விட்டாயா? என்காதல் தெய்வம் ஜானகிக்கு கோயில அமைத்த என் இதய மானிகையில் வேறு எவருக்குமே இடமில்லை, இடமில்லை” என்று வீடே அதிரக் கத்தினான் மோகன்.

உங்களை முழுமையாக நம்புகிறேன் அத்தான். நிச்சயம் என்னைப் போலத் தான் என் கணவரும் இருப்பார் என்று எனக்கு நல்லாத் தெரியும், நம்பிக்கையுமுண்டு

அத்தான் எனக்கு ஏதும் ஆகிவிட்டால் நம்செல்வங்களை கண்கலங்காமல் பார்த்துக்குங்க என் தன்கணவனிடம் கூறிய ஜானகி கண்ணயர்ந்து நித்திரையாகிவிடுகின்றாள்.

மறுநாட்காளை ஜானகி வீட்டு முற்றத்திலே வெள்ளைக் கொடி பறக்கின்றது அந்த வீடு மட்டுமல்ல அந்த மல்லிகைப்பூ கிராமமே அமைதியாக்கிவிட்டிருந்தது. அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு ஜானகியின் தாய் “ஐயோ! மகளே!! அருமை மகளே என்னை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டாயா!!! இங்கே பாரம்மா இந்த சின்னஞ் சிறு சுகளை எப்படி அம்மா விட்டுப்போக மனம் வந்தது” என் இராசாத்தி பொட்டோடு பூவோடு தீர்க்க சுமங்களி யாகப் போயிட்டியே” என்று வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு கதறும் ஓசையும்.

“ஜானகி என்னைத் தனிமரமாய் விட்டுட்டு போயிட்டியே, என் வாழ்க்கையே இருண்டு விட்டதே” என்று ஜானகியின் கணவன் மோகன் கதறும் ஓசையும் மாறி மாறி ஒலிக்கின்றன இடைக்கிடையே குழந்தைகள் “அப்பா ஏம்பப்பா, இப்படி கூப்பிட்டும் அம்மா பேசாமதாங்கது” எனும் மழலை மொழிகள் அங்கு குழுமியிருந்த மனங்களை இரத்தக் கண்ணீர் சிந்தச் செய்கின்றன.

அன்றுமாலை மோகனின் அன்பு மனைவியும் ‘ஒருத் திக்கு ஒருவன்’ எனும் கற்பு நெறியில் வாழ்ந்த கற்புத் தெய்வத்தின் பூதவுடலும் மயானம் நோக்கி நகர்கிறது. அந்த மௌன ஊர்வலத்தின் நடு நடுவே அவளது அன்புச் செல்வங்கள் “அம்மா, அம்மா” எனக் கதறும் ஓசையுடன் அவளது கணவன் மோகனது விம்மலோசையும் வெடித்து எழும்புகின்றன.

(ஜானகி இறந்து ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது. மோகன் தனிமைத்துயரோடு தம் கடமைகளையும் குழந்தைகளது தேவைகளையும், செய்து கொண்டு இருக்கின்றான் வீட்டு முன் அறையில் தம் குழந்தைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று அடிபட்டு, சண்டை பிடிக்கும் ஓசை மோகனது காதிலே விழுகின்றது.)

“டேய் கனியன்களா, என்னடா செய்யுறீங்க, கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருக்க மாட்டேன்கிறீங்களே, ஏன்டா இப்படி பேனை எல்லாம் உடைச்சிருக்கீங்க” என்று அதட்டிய வண்ணம் குழந்தைகளைப் பார்க்கிறான்.

“இல்லே அப்பா, தம்பிதான் பேனையை எடுத்தான் நான் பிடுங்கிவைக்கப் போனேன் அதுக்குள்ளே இவன் பேனைகளை கீழேபோட்டுட்டான் அது உடைஞ்சு போச்சு, என்று அழுத வண்ணம் மூத்த மகன் கூறுகிறான்.

கோபம் கொண்ட மோகன் குழந்தைகள் இருவரையும் மாறி மாறி அடிக்கிறான் அவர்கள் “அம்மா அம்மா” என அலறிய வண்ணம் வாசலை நோக்கி ஓடுகின்றனர். அப்போது மோகனின் தாயார் மோகனது வீட்டுக்குள் நுழைகின்றாள்.

“மோகன், மோகன்,” என்று கூவியபடி மோகனின் தாயார் மோகனுக்கும் அறைக்குள் நுழைகிறாள்.

“என்ன அம்மா, ரொம்ப நாளைக்கு பின் இந்தப் பக்கம், ஏதும் விஷேசமுண்டா” என கேட்கிறான் மோகன்.

“இல்லேப்பா, ஜானகி செத்து இப்போ ஒரு மாத மாயிருச்சு, உனக்கு மட்டும், தனியே எப்புடிடா இந்த ரெண்டு பசங்களையும் வச்சு காப்பாத்த முடியும், அது தான் நானும் நெனச்சேன். ஒங்கமாமா மகள் லக்ஷ்மியை உனக்கு.....கெஞ்ச வச்சிட்டா நல்லதுன்னு பட்டது ஒங்க மாமாவும் போனகிழமை வந்து என் காதல போட்டுட்டு போனாரு” என்று மெல்ல மெல்ல தன் தம்பியின் மகள் லக்ஷ்மியை தனது மகன்மோகனுக்கு மறுமணம் செய்யும் தனது எண்ணத்தை தயார் மோகனாம்பாள் கூறுகின்றாள்.

“என்னம்மா! ஜானகி போயி இன்னும் நாற்பது நாள் கூட ஆகவில்லை அதுக்குள்ளே எனக்கு இன்னுமொரு புதுக்கல்யாணமா” என்று வெறுப்பும், வேதனையும் கலந்த குரலிலே மோகன் தன் தாயாரை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

‘ஏதோ உன் நன்மைக்குத் தான் கூறுகின்றேன் யோசிச்சு
காலையிலே வந்து சொல்லு. அந்த சிலை போல
லக்ஷ்மிக்கு எத்தனையோ அழகான மாப்பிள்ளைகள் இருக்
கிறாங்க,’ என்று தன் மகன் தன்வழிக்கு வராததை எண்ணி
கோபமாகக் கூறிவிட்டு தாய் மோகணாம்பாள் செல்
கிறாள்.

அன்று இரவு படுக்கைக்குச் சென்றமோகனுக்குத் தூக்கம்
பிடிக்கவில்லை. மறைந்த தன்ஜானகியைப் பற்றிய நினைவு
களும், தாயார் தன்மனத்திலே சிக்கலை உண்டு பண்ணிய
தன் மாமன் மகள் லக்ஷ்மியின் நினைவுகளும் அவனை
மாறிமாறி வருத்தின.

லக்ஷ்மியின் அழகுத்தோற்றம், சின்னஞ்சிறிய வயதில்
அத்தான், அத்தான் என்று அவனை சுற்றிச்சுற்றி வந்த
லக்ஷ்மியின் குரல் மணல்வீடுகட்டி, ஓடி விளையாடியப் பறுவம்
லக்ஷ்மி பறுவம் அடைந்து அவள் அத்தான், அத்தான் என
நாணிக்கோணி அவனுடன் பழகிய கோலங்கள் எல்லாம்
அவன் மனத்திரையில் வந்து விழுவதுடன் மோகனும்
மெல்ல மெல்ல கண்ணயர்ந்தான்.

“அத்தான், பிள்ளைகளை கண்கலங்காமல் பார்த்துக்
கொள்ளுங்கள், நீங்கள் நேரத்துக்கு நேரம் கவனமாக
சாப்பிட்டு உங்கள் உடம்பை கவனிச்சுக்கங்க, நீங்க படுகி
றகஷ்டம் எனக்குப் புரியுது, என்ன செய்ய, உங்களுக்கு
மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தால் உங்கள் அம்மா சொல்லுகிற
மாதிரி உங்கள் மாமன் மகள் லக்ஷ்மியை மறுமணம்
செய்து கொள்ளுங்கள் ஆனால் பிள்ளைகளை மட்டும் கண்
கலங்காமல் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். எனும்
ஜானகியின் ஓசை ஆழ்ந்த துயிலில் இருக்கும் மோகனது
உடம்பெங்கும் ஒலிகின்றது.

“ஜானகி”! என்ற கதறலுடன் நித்திரை களைந்த
வனாக எழுகின்றான் மோகன். அவனருகில் உறங்குகின்ற
இரு குழந்தைகளையும் வாரி அனைத்துக்கொள்கின்றான்
மோகன் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல அலறுகின்றான்.

“ஜானகி உனக்கு அர்ப்பணம் செய்த எனது இதயக்
கோயிலிலே அந்த காதல் தெய்வமே வந்தாலும் இட
மில்லை. “கற்பு” அது பெண்ணுக்கு மட்டுமல்ல

ஆனுக்கும் உண்டு எனது அற்ப உடல் இன்பத்தைவிட என் உள்ளத்து இன்பத்தைத்தான் என் ஜானகியைத்தான் நான் நேகிக்கிறேன். என் இறுதி மூச்சு உள்ளவரையும் என் ஜானகியின் நினைவை என்னைவிட்டு எவராலும் பிரிக்கமுடியாது என் ஜீவனுள்ள ஜானகி என்றும் என்னுள் நிறைந்து பிரகாசிக்கின்றாள்.” என்று கதறிய வண்ணம் தன் இரு குழந்தைகளையும் வாரி அணைத்த வண்ணம் தன் பூஜை அறை நோக்கிச் செல்கின்றான் மோகன்.

பூஜை அறையிலே முனுக், முனுக் எனும் ஒளியுடன் தூண்டாமணி விளக்கு பிரகாசித்துக் கொண்டு இருப்பதை உற்று நோக்குகின்றான்.

அந்த விளக்கின் மூன்னால் தன் இரு கைகளையும் நீட்டி இறைவனை மன்றாடுகின்றான். விளக்கின் சூடு கண்ட அவனது மலர்க்கரங்கள் மெல்ல மெல்ல பொசுங்கிக் கசங்குகின்றன. ஆனால் அவனது வாய் மாத்திரம்

“தெய்வமே என் ஜானகியை என்னிடமிருந்து பிரித்து விடாதே, என் ஜீவனுள்ள வரை என் ஜானகியை என்னுள் நிலைத்து வைத்துவிடு என் ஜானகியை என் ஜீவனுடன் சங்கமிக்கச் செய்துவிடு” என்று முனுமுனுக்கின்றது.

பொழுதும் விடிந்து விட்டது. மோகன் தன் இரு குழந்தைகளுக்கு காலைக் கடன்களை முடித்து புதிய உடைகளை அணிவித்தான். தானும் தன் காலைக் கடன்களை முடித்து, வெள்ளை உடைஉடுத்தவனாக தன் இரு செல்வங்களையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு தேவாலயம் நோக்கிப் புறப்படுகின்றான்.

குழந்தைகள் புத்தாடைகள் அணிந்த மகிழ்வில்.....

“அப்பா நாம், அம்மா பார்க்கவா போகிறோம்” என்று மோகனிடம் கேட்க அவன் மகிழ்ச்சியோடு “ஆமா கண்ணு நாம அம்மா பராசக்தி பார்க்கப் போகிறோம்” என்று குழந்தைகளுக்கு விடையளித்தவனாக கோவிலை நோக்கி விரைகின்றான்.

கோயில் சென்று தன் இதயதெய்வம் ஜானகியின் ஆத்மா சாந்திக்காக பூஜை செய்துவிட்டு புதுத்தெம்போடு வீடு திரும்புகின்றான்.

(தன் ஜானகியை இழந்து தனிமை வாழ்க்கையை தன் இரு அருந்தவப் புதல்வர்களுடன் இருபத்தைந்து வருடங்களை கழித்துவிட்ட மோகன் தன் மனைவி இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் கூறிய வாசகங்களை ஒரு முறை எண்ணிப் பார்க்கின்றான்.)

“அத்தான் இந்த ஜானகிக்கு இடம் கொடுத்த உங்கள் மனதில் வேறு ஒருத்திக்கும் இடம் கொடுத்திடாதீங்க, அப்படி இடம் கொடுத்தால் நான் கணவனுடைய இதயத்தைக் காக்கமுடியாத கற்பிழந்தவளாக ஆகிவிடுவேன்” என்று அன்று ஜானகி கூறிய வார்த்தைகள் அவனது நாளாபக்கமும் எதிரொலிப்பதை உணர்கின்றான் மோகன்.

“ஜானகி! நீ கற்பரசி, உன் கணவனை கடைசிவரை உண்ணவனாகவே காத்துவிட்டாய், நீ அலங்கரித்த என் இதயத்தில் வேறுயாருமே குடி கொள்ள விடாது பாதுகாத்த காதல் தெய்வமே நீ எங்கே? நீ எங்கே?” என்று அலறிய வண்ணம் கீழே விழுகின்றான்.....

மோகனின் பூதவுடல் தன் அருமை மைந்தர்களது அன்புப்பிடிப்போடு ஜானகி சென்ற வழிநோக்கி மௌனமாக ஊர்கின்றது.

செய்திருந்தார். அப்போது நான் யூனியன் கமிட்டி
மேம்படுத்தித் தரப் புகார்தரவேண்டியது என்று சொன்னேன்.

அப்போது நான் சொன்னது கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.
ஆனால் யூனியன் கமிட்டி கட்டாயப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. அதி
கமாகவே கிணங்கி நான் சொன்னது பற்றியதற்கு நான்
கவனப்படுத்தப் பட்டேன். அப்போது நான் சொன்னது கவன
பற்றியது.

அப்போது நான் சொன்னது கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.
ஆனால் யூனியன் கமிட்டி கட்டாயப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. அதி
கமாகவே கிணங்கி நான் சொன்னது பற்றியதற்கு நான்
கவனப்படுத்தப் பட்டேன். அப்போது நான் சொன்னது கவன
பற்றியது.

அப்போது நான் சொன்னது கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.
ஆனால் யூனியன் கமிட்டி கட்டாயப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. அதி
கமாகவே கிணங்கி நான் சொன்னது பற்றியதற்கு நான்
கவனப்படுத்தப் பட்டேன். அப்போது நான் சொன்னது கவன
பற்றியது.

அப்போது நான் சொன்னது கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.
ஆனால் யூனியன் கமிட்டி கட்டாயப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. அதி
கமாகவே கிணங்கி நான் சொன்னது பற்றியதற்கு நான்
கவனப்படுத்தப் பட்டேன். அப்போது நான் சொன்னது கவன
பற்றியது.

சிட்னி அச்சகம்
258. D. S. சேனாநாயக வீதி
கணடியில் அச்சிடப்பட்டது.

44 வயதுடைய முத்து சம்பந்தர் மக்கள் கலை இலக்கியப் பேரவையின் தலைவராவார் கண்டி கலைமகள் வித்தியாலய அதிபராகவும் போலீஸ் உபசேவையின் பரிசோதகராகவும் கடமையாற்றும் இவர் சிறந்த கவிஞரும், கலை ஞானமாவார். தமிழ் சிங்களம் ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும். பாண்டித்தியம் பெற்ற இவர் தனது கலைத்திறத்தால் பலரது மனங்களையும் கவர்ந்தவராவார்.

ஆர். மகேஸ்வரன்
விரிவுரையாளர்
ஆசிரியர் கலாசாலை
யதன்சைட்
கொட்டகலை